

λείας σου, ὁ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἑὐλογημένος εἰ ἐν τῷ στερεώματι τοῦ Οὐρανοῦ, ὁ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀντάρμιοι δὲ ἡμεῖς, φαίνομαι εἰς

Ἦχον Δ. β.

Τὸν Κύριον ὑμνῶτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν ἐν πάντα τὰς αἰῶνας.

Εἰσα ὁ μὲν Ἀναγνώστης λέγει τὸν ὑπόμνητον ὕμνον. ὅστις
δὲ μετὰ τὴν ἑσπέρην τῶν ἑστίων αὐτοῦ φαίνομαι.

~~τὸν Κύριον ὑμνῶτε, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν ἐν πάντα τὰς αἰῶνας.~~

καὶ τὸν Κύριον ὑμνῶτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν ἐν πάντα τὰς αἰῶνας.

τὸν Κύριον ὑμνῶτε ...

Ἰννος τῶν ἁγίων τριῶν Παύδων.

157

Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα, Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε
καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε, ἄγγελοι Κυρίου, οὐρανοὶ Κυρίου, τὸν
Κύριον.

Εὐλογεῖτε, ὕδατα πάντα τὰ ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν, πᾶ-
σαι αἱ δυνάμεις Κυρίου τὸν Κύριον.

Εὐλογεῖτε, ἥλιος καὶ σελήνη, ἄστρο τοῦ οὐρανοῦ, τὸν
Κύριον.

Εὐλογεῖτε φῶς καὶ σκότος, ῥυτίδες καὶ ἡμέραι, τὸν
Κύριον.

Εὐλογεῖτε, πᾶς ὄμβρος καὶ δρόσος, πάντα τὰ πνεύματα
τὸν Κύριον.

Εὐλογεῖτε, πῦρ καὶ καῦμα, ψῦχος καὶ καύσων τὸν
Κύριον.

Εὐλογεῖτε, δρόσοι καὶ ριφετοί, πάγοι καὶ ψῦχος, τὸν
Κύριον.

Εὐλογεῖτε, πάχαι καὶ χιόνες, ἀστραπαὶ καὶ νεφέλαι,
τὸν Κύριον.

Εὐλογεῖτε, γῆ, ὄρη καὶ βουνοὶ καὶ πάντα τὰ φαινόμενα
ἐν αὐτῇ, τὸν Κύριον.

Εὐλογεῖτε, πηγαί, θάλασσα καὶ ποταμοί, κήτη καὶ
πάντα τὰ κινούμενα ἐν τοῖς ὕδασι, τὸν Κύριον.

Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, τὰ θηρία καὶ
πάντα τὰ κτήνη, τὸν Κύριον.

Εὐλογεῖτε, υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, εὐλογεῖτω Ἰσραὴλ
τὸν Κύριον.

Εὐλογεῖτε, ἱερεῖς Κυρίου, δοῦλοι Κυρίου, τὸν Κύριον.

Εὐλογεῖτε, πνεύματα καὶ ψυχὰι δικαίων, ὅσοι καὶ τα-
πεινοὶ τῇ καρδίᾳ, τὸν Κύριον.

Εὐλογεῖτε, Ἀναρία, Ἀζαρία καὶ Μισαήλ, τὸν Κύριον.

Εὐλογεῖτε, ἀπόστολοι, προφῆται καὶ μάρτυρες Κυρίου,
τὸν Κύριον.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Τὸν Κύριον ὑμνοῦμεν καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Τὸν Κύριον ὑμνοῦμεν...

Εἴτα συναπὴ μικρά. Καὶ μετ' αὐτὴν ἀντὶ τοῦ τρι-
ταγίου.

Ἅσσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε.
Ἀλληλούια.

Ἐχαρὶν τῶν διω-
κῶν ἁγίων Κορυ-
θαίων τριαιστορία-
ντων Κυρίου τῶν
παλαιῶν τοῦ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Προκείμενον. Ήχος πλ. α'.

Πᾶσα ἡ γῆ προσκυνήσάτωσάν σοι, καὶ ψαλάτωσάν σοι.

Στίχος. Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ.

Πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγν. κεφ. ς' 3.

Ἀδελφοί, ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθημεν, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν. Συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα, ὥσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν. Εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγονάμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα· τοῦτο γινώσκοντες, ὅτι ὁ παλαιὸς ἡμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώθη, ἵνα καταργηθῇ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας, τοῦ μηκέτι δουλεύειν ἡμᾶς τῇ ἁμαρτίᾳ. Ὁ γὰρ ἀποθανὼν δεικνύεται ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας. Εἰ δὲ ἀπέθανομεν σὺν Χριστῷ, πιστεύομεν ὅτι καὶ συζήσομεν αὐτῷ· εἰδότες ὅτι Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν οὐκέτι ἀποθνήσκει· θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει. Ὁ γὰρ ἀπέθανεν τῇ ἁμαρτίᾳ, ἀπέθανεν ἐφάπαξ· ὁ δὲ ζῇ, ζῇ τῷ Θεῷ. Οὕτω καὶ ὑμεῖς λογίσεσθε ἑαυτοὺς, νεκροὺς μὲν εἶναι τῇ ἁμαρτίᾳ, ζῶντας δὲ τῷ Θεῷ, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

158

Ἀλληλουία δὲ σὺ λέγομεν, αὐτὸ εὐδοκῶν ὁ Γαρὺν Ἰεροδότη τοῦ
Βήματος φαίμεν εἰ ἤσαν βαρεῖν τοῦ εἰσιόν.

Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνον τὴν γῆν, ὅτι σὺ κατακλήρονη-
μήσεις ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσι.

Παισιεύοντες ἐνώπιον κυρίου καὶ πάντας εἰσὶν τοῦ ἀγίου Βήματος,

καὶ θ' εἰπὼν τὸν λαόν· οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἀνέβη- 159.
τεν φάροντες τὸν ἔθρον Ἀντά οὐδὲ εἰς αὐ-
τὸν· καὶ οὐκ ἔστιν ἡμεῖς οἱ θεοὶ ἐν τῇ
ἐκκλησίᾳ τῇ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῇ
ἐκκλησίᾳ.

Ὁ Θεὸς ἔστι ἐν συναγωγῇ θεῶν, ἐν μέσῳ δὲ θεῶν
διακονεῖ.

Ἔως πότε κρίνετε ἀδικίαν, καὶ ποσοῦσα ἁμαρτιῶν
λαμβάνετε;

Κρίνατε ὀφθαλμῶ καὶ πτωχῶ, ταπεινῶν καὶ πένητα
δικαιώσατε.

Ἐξέλεσθε πένητα καὶ πτωχόν, ἐκ χειρὸς ἁμαρτωλῶν
ἐρύσασθε αὐτόν.

Ὅτι ἔγνωσαν, εὐδὲ συνέκριναν ἐν σκότει διαπ

ρύνονται· σκευήτωσαν πάντα τὰ θεμέλια τῆς γῆς.

Εγὼ εἶπα· Θεοὶ ἐστε καὶ υἱοὶ Ὑψίστου πάντες· ὑμεῖς
δὲ ὡς ἄνθρωποι ἀποθνήσκετε καὶ ὡς εἰς τῶν ἀρχόν-
των πύττετε.

Καὶ εὐδὲ τὸ

Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Ὅψε σαββάτων τῇ ἐπιφωσκούσῃ εἰς μίαν σαββά-
των ἦλθε Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία
θεωρῆσαι τὸν τάφον. Καὶ ἰδοὺ σεισμός ἐγένετο μέγας·
ἄγγελος γὰρ Κυρίου καταβάς ἐξ οὐρανοῦ προσελθὼν
ἀπεκύλισε τὸν λίθον ἀπὸ τῆς θύρας καὶ ἐκάθητο ἐπάνω
αὐτοῦ. Ἦν δὲ ἡ ἰδέα αὐτοῦ ὡς ἀστραπή, καὶ τὸ ἔνδυμα αὐ-
τοῦ λευκὸν ὥσει χιῶν. Ἀπὸ δὲ τοῦ φόβου αὐτοῦ ἐσείσθη-
σαν οἱ πηροῦντες καὶ ἐγένοντο ὥσει νεκροί. Ἀποκριθεὶς
δὲ ὁ ἄγγελος εἶπε ταῖς γυναῖξί· Μὴ φοβεῖσθε ἡμεῖς· εἶδ-
α γὰρ ὅτι Ἰησοῦν τὸν ἐσταυρωμένον ζητεῖτε. Οὐκ ἔστιν
ὧδε· ἠγέρθη γάρ, καθὼς εἶπε· δεῦτε ἴδετε τὸν τόπον,
ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος. Καὶ ταχύ πορευθεῖσαι, εἰπατε
τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ὅτι ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν· καὶ
ἰδοὺ προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψε-
σθε· ἰδοὺ, εἶπον ὑμῖν. Καὶ ἐξεληθοῦσαι ταχύ ἀπὸ
τοῦ μνημείου μετὰ φόβου καὶ χαρᾶς μεγάλης ἔδρα-
μον ἀπαγγεῖλαι τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ. Ὡς δὲ ἐπο-
ρεύοντο ἀπαγγεῖλαι τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ ὁ
Ἰησοῦς ἀπήντησεν αὐταῖς λέγων· Χαίρετε. Αἱ δὲ
προσελθοῦσαι, ἐκράτησαν αὐτοῦ τοὺς πόδας καὶ προσ-
κύνησαν αὐτόν. Τότε λέγει αὐταῖς ὁ Ἰησοῦς· Μὴ
φοβεῖσθε· ὑπάγετε, ἀπαγγείλατε τοῖς ἀδελφοῖς μου
καὶ ἀπέλθωσιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, κακεῖ με ὄψονται
πορευομένων δὲ αὐτῶν, ἰδοὺ τινες τῆς κουστοδίας ἐλ-

860

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

θόντες εἰς τὴν πόλιν ἀπήγγειλαν τοῖς ἀρχιερεῦσιν
πάντα τὰ γενόμενα. Καὶ συναχθέντες μετὰ τῶν πρε-
σβυτέρων συμβούλιόν τε λαβόντες ἀργύρια ἱκανὰ ἔδω-
καν τοῖς στρατιώταις λέγοντες· Εἰπατε ὅτι οἱ μαθη-
ται αὐτοῦ νυκτὸς ἐλθόντες ἐκλεψαν αὐτόν, ἡμῶν κοι-
μωμένων. Καὶ ἐὰν ἀκουσθῇ τοῦτο ἐπὶ τοῦ ἡγεμόνος,
ἡμεῖς πείσομεν αὐτόν καὶ ὑμᾶς ἀμερίμνους ποιήσο-
μεν. Οἱ δὲ λαβόντες τὰ ἀργύρια ἐποίησαν, ὡς ἐδιδά-
χθησαν. Καὶ διςφημίσθη ὁ λόγος αὗτος παρὰ Ἰου-
δαίοις μέχρι τῆς σήμερον. Οἱ δὲ ἑνδεκα μαθηταὶ ἐπο-
ρεύθησαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἰς τὸ ὄρος, οὗ ἐτάξατο
αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς. Καὶ ἰδόντες αὐτόν προσεκύνησαν
αὐτόν, οἱ δὲ ἐδίστασαν. Καὶ προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς ἐλά-
λησεν αὐτοῖς λέγων· Πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε
πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ
Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· διδά-
σκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετείλαμην ὑμῖν· καὶ
ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συν-
τελείας τοῦ αἰῶνος. Ἀμήν.

Καὶ καθεξῆς ἡ θεία λειτουργία τοῦ μεγάλου Βασιλείου.

Ἀντὶ δὲ τοῦ χερουβικοῦ τὸ παρὸν τροπάριον.

Ἦχος πλ. α'.

Σιγησάτω πᾶσα σὰρξ βροτεία καὶ στήτω μετὰ φόβου
καὶ τρόμου καὶ μηδὲν γήμιον ἐν ἑαυτῇ λογίζεσθω· ὁ
γὰρ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ Κύριος τῶν κυρι-
ευόντων προσέρχεται σφαγιασθῆναι καὶ δοθῆναι εἰς
βρώσιν τοῖς πιστοῖς. Προηγούνται δὲ τούτου οἱ χοροὶ
τῶν ἀγγέλων μετὰ πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας, τὰ
πολύμματα Χερουβιμ καὶ τὰ ἑξαπτέρυγα Σεραφίμ,

Χερουβιμ

Σὺ δὲ καὶ Μεγαλὴ Σαββατα
πρωί.

125

Περὶ τῆς ὥραν τῆς νυκτός 1. αναγιγνώσκονται οἱ Ἀρχαῖοι
καὶ τὰ τοῦ Ἑσπερινίου τοῦ Μ. Σαββάτου παραχρητόματα
ἀναγνώματα.

Μετὰ τὸν ἐξάφαλλον ψάλλομεν τὸ
Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, ὥς καὶ τὰ πα-
ρόντα Τροπάρια εἰς

Ἦχον β'.

Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου
καθελών, τὸ ἀχραντὸν σου Σῶμα, σινδόνη
καθαρᾷ εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι
καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο.

Δόξα.

Ὅτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἡ ζωὴ

Ἡ ἀκολουθία αὕτη ἐτελεῖτο πρότερον περὶ τῆς
ὥραν τῆς νυκτός. Τὸ νέον Τυπικὸν τῆς Μ. Ἑκκλησίας
ὁρίζει τὴν ἑσπερινὴν ὥραν, λέγον ἐν ὑποσημείωσει
τάδε.

«Διὰ τὸν λόγον ὅτι πολλοὶ ἐν ταῖς πόλεσι δυσκολεύονται
περὶ τὸ μεσονύκτιον ἵνα καταλίπωσι τὰς οἰκίας αὐτῶν, ἤρξατο
πρὸς οἰκονομίαν καὶ εὐκολίαν πάντων ἡ συνήθεια τοῦ τελεῖν
τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ὁρθρου [τοῦ Μ. Σαββάτου], καὶ ἡ ὥ-
ραν καὶ τὴν τῶν Νυμφίων, ἥτοι περὶ τὴν α' ὥραν τῆς νυκτός.
ἀναβάλλεται δὲ ἡ Λειτουργία εἰς τὴν πρωΐαν, καὶ οὕτω τὸ
μέγεθος τῆς Ἀκολουθίας μερίζεται».

(Ὡραν Θεοῦρον ταχῆς
Καταστροφ. 28)

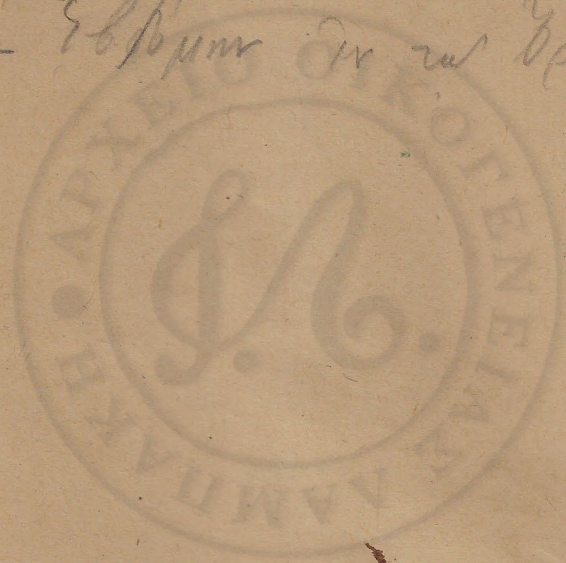
Γιὰ μεσονύκτιον
2 α'.

125.

Τῇ Ἀγίᾳ καὶ Μεγαλῇ Σαββάτῳ.

(217)

Πρὸς τὸν ^{Πρωτὸν} ~~ἐκκλῆσιαν~~ ἐκκλῆσιαν ἐν τῇ ἑκκλῆσιᾳ σπυριγῶν

ἡ ἀθάνατος, τότε τὸν Ἄδην ἐνέκρωσας τῇ ἀ-
στραπῇ τῆς Θεότητος· ὅτε δὲ καὶ τοὺς τεθνεώ-
τας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πᾶσαι
αἱ Δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον·
Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Καὶ νῦν.

Ταῖς Μυροφόροις Γυναῖξί, παρὰ τὸ μνήμα
ἐπιστάς, ὁ Ἄγγελος ἐβόα· Τὰ μύρα τοῖς
θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια, Χριστὸς δὲ δια-
φθορᾶς ἐδείχθη ἀλλότριος.

Συναπὴ μικρὰ παρὰ τοῦ ἱερέως καὶ Ἐκφώ-
νησις· Σὺ γὰρ εἶ ὁ βασιλεὺς τῆς εἰρήνης, Χριστέ,
ὁ Θεὸς ἡμῶν. Εἰτα ψάλλομεν τὰ παρόντα
Καθίσματα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου, Σωτήρ.

Σινδόνι καθαρᾷ, καὶ ἀρώμασι θείοις, τὸ
Σῶμα τὸ σεπτόν, ἐξαιτήσας Πιλάτῳ, μυρί-
ζει καὶ τίθησιν, Ἰωσήφ καινῷ μνήματι.
Ὅθεν ὀρθρῶν, αἱ Μυροφόροι Γυναῖκες, ἀνε-
βέβησαν· Δείξον ἡμῖν, ὡς προεῖπας, Χριστέ,
τὴν Ἀνάστασιν.

Δόξα.

Δείξον ἡμῖν, ὡς προεῖπας, Χριστέ, τὴν
Ἀνάστασιν.

Καὶ νῦν. Ἔτερον ὁμοιον.

Ἐξέστησαν χοροί, τῶν Ἀγγέλων ὀρῶντες,
τὸν ἐν τοῖς τοῦ Πατρὸς, καθεζόμενον κόλ-
ποις, πῶς τάφῳ κατατίθεται, ὡς νεκρὸς ὁ
ἀθάνατος· ὃν τὰ τάγματα, τὰ τῶν Ἀγγέλων
κυκλοῦσι, καὶ δοξάζουσι, σὺν τοῖς νεκροῖς
ἐν τῷ Ἄδῃ, ὡς Κτίστην καὶ Κύριον.

Εἰτα τὸν Ν'. Καὶ εὐθὺς ψάλλομεν τὸν
ἐπόμενον Κανόνα, τοὺς Εἰρημοὺς ἀπὸ β'. καὶ
τὰ Τροπάρια ἀπὸ δ'. Καὶ πάλιν ἔσχατον ὡς
Καταβασίας τοὺς αὐτοὺς Εἰρημούς.

Ἐπεὶ αὐτὸς ὁ Κανὼν γ' μὲν α'. γ'. δ'. καὶ ε'. ὡς
ποίημα Μάρκου Μοναχοῦ ἐπινοήσας Ἰωάννης.
ἡ δὲ ζ'. γ'. καὶ θ'. ὡς ἡ Κοσμά τοῦ Ἀγίου ἐκείνου.
οἱ δ' Εἰρημοὶ ἡ σ'. ποίημα γυναικὸς
τινὸς Κασσίας. ὅς τις δὲ ὁ Κανὼν β' ὡς
Ἀνεοτιχίδα, ἔκτεται τῶν Εἰρημῶν.

Καὶ ἡμερον δε' Σάββατον
μνήων μίγα

Ὡδή Α'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἰρμός.

«Κύματι θαλάσσης, τὸν κρύφαντα πάλαι,
διώκτην τύραννον, ὑπὸ γῆς ἔκρυψαν, τῶν
»σεσφρμένων οἱ Παῖδες· ἀλλ' ἡμεῖς ὡς
»αἱ Νεάνιδες, τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν, ἐνδόξως
»γὰρ δεδόξασται».

Τροπάρια.

Κύριε Θεέ μου, ἐξόδιον ὕμνον καὶ ἐπιτά-
φιον, ψδὴν σοι ἄσομαι, τῷ τῇ ταφῇ σου
ζωῆς μοι τὰς εἰσόδους διανοίξαντι, καὶ θα-
νάτῳ θάνατον, καὶ Ἄδην θανατώσαντι.

Ἄνω σε ἐν θρόνῳ, καὶ κάτω ἐν τάφῳ τὰ
ὑπερκόσμια, καὶ ὑποχθόνια, κατανοοῦντα,

ΜΕΓΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

457

Σωτήρ μου, ἐδονεῖτο τῇ νεκρώσει σου· ὑπὲρ
νοῦν ὥράθης γάρ, νεκρὸς ζωαρχικώτατος.

Ἵνα σου τῆς δόξης, τὰ πάντα πληρώσης,
καταπεφοίτηκας, ἐν κατωτάτοις τῆς γῆς·
ἀπὸ γὰρ σοῦ οὐκ ἐκρύβη, ἡ ὑπόστασίς μου
ἢ ἐν Ἀδάμ, καὶ ταφεῖς φθαρέντα με, και-
νοποιεῖς, Φιλάνθρωπε.

Καταβασία. Κύματι θαλάσσης.

Ὡδή γ'. Ὁ Εἰρμός.

«Σὲ τὸν ἐπὶ ὑδάτων, κρεμάσαντα πᾶσαν
»τὴν γῆν ἀσχέτως, ἡ Κτίσις κατιδοῦσα,
»ἐν τῷ Κρανίῳ κρεμᾶμενον, θάμβει πολλῶ
»συνείχετο, Οὐκ ἔστιν Ἅγιος, πλήν σου,
»Κύριε, κραυγάζουσα».

Τροπάρια.

Σύμβολα τῆς ταφῆς σου, παρέδειξας τὰς
ὁράσεις πληθύνας, νῦν δὲ τὰ κρύφιά σου,
θεανδρικῶς διεπράνωσας· καὶ τοῖς ἐν Ἀδῇ,
Δέσποτα, Οὐκ ἔστιν Ἅγιος, πλήν σου,
Κύριε, κραυγάζουσιν.

Ἠπλωσας τὰς παλάμας, καὶ ἦνωσας τὰ
τὸ πρὶν διεστῶτα, καταστολῇ δέ, Σῶτερ τῇ
ἐν σινδόνι καὶ μνήματι, πεπεδημένους ἔλυ-

σας, Οὐκ ἔστιν Ἄγιος, πλήν σου, Κύριε, κραυγάζοντας.

Μνήματι καὶ σφραγίσιν, Ἀχώρητε, συν-
εσχέθης βουλήσει· καὶ γὰρ τὴν δυνάμιν
σου, ταῖς ἐνεργείαις ἐγνώρισας, Θεουργικῶς
ταῖς μέλπουσιν· Οὐκ ἔστιν Ἄγιος, πλήν
σου, Κύριε, Φιλάνθρωπε.

Καταβασία. Σὲ τὸν ἐπὶ ὕδατων.

Κάθισμα. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου, Σωτήρ, στρατιῶται τη-
ροῦντες, νεκροὶ τῇ ἀστραπῇ, τοῦ ὀφθέντος
Ἀγγέλου, ἐγένοντο, κηρύττοντος Γυναιξὶ
τὴν Ἀνάστασιν. Σὲ δοξάζομεν, τὸν τῆς
φθορᾶς καθαιρέτην· σοὶ προσπίπτομεν, τῷ
ἀναστάντι ἐκ τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.
Δόξα καὶ νῦν. Τὸ αὐτὸ. Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν ἐν Σταυρῷ σου θείαν κένωσιν, προ-
»ρῶν Ἀβδακούμ ἐξεστηκῶς ἐβόα· Σὺ δυ-
»ναστῶν διέκοψας κράτος, Ἀγαθέ, ὁμιλῶν
»τοῖς ἐν Ἄδῃ, ὡς Παντοδύναμος».

Τροπάρια.

Ἐβδόμην σήμερον ἡγίαςας, ἦν εὐλόγη-
σας πρὶν, καταπαύσει τῶν ἔργων· παράγεις

γὰρ τὰ σύμπαντα, καὶ καινοποιεῖς, σαββα-
τῶν, Σωτήρ μου, καὶ ἀνακτῶμενος.

Ῥωμαλεότητι τοῦ κρείττονος, ἐκνικήσαν-
τός σου τῆς σαρκὸς ἢ ψυχῇ σου, διήρηται
σπαράττουσα, ἄμφω γὰρ δεσμούς, τοῦ θα-
νάτου καὶ Ἄδου, Λόγε τῷ κράτει σου.

Ὁ Ἄδης, Λόγε, συναντήσας σοι, ἐπι-
κράνθη, βροτὸν ὄρων τεθειωμένον, κατὰστι-
κτον τοῖς μῶλωφι, καὶ πανσθενουργόν, τῷ
φρικτῷ τῆς μορφῆς δὲ διαπεφώνηκεν.

Καταβασία· Σὲ τὸν ἐπὶ ὕδατων.

Ὡδὴ Ε'. Ὁ Εἰρμός.

«Θεοφανείας σου, Χριστέ, τῆς πρὸς ἡμᾶς
»συμπαθῶς γενομένης, Ἦσατας φῶς ἰδὼν
»ἀνέσπερον, ἐκ νυκτὸς ὀρρίσας ἐκραύγαζεν·
»Ἀναστήσονται οἱ νεκροὶ καὶ ἐγερθήσονται
»οἱ ἐν τοῖς μνημείοις, καὶ πάντες οἱ ἐν τῇ
»γῇ ἀγαλλιάσονται».

Τροπάρια.

Νεοποιεῖς τοὺς γηγενεῖς, ὁ Πλαστοργγὸς
χοϊκὸς χρηματίσας, καὶ σινδῶν καὶ τάφος
ὑπερφαίνουσι, τὸ συνόν σοι, Λόγε, μυστή-
ριον· ὁ εὐσχήμων γὰρ Βουλευτής, τὴν τοῦ

1 σὲ φύσαντος βουλὴν, σχηματίζει ἐν σοί, μεγαλοπρεπῶς καινοποιοῦντός με.

Διὰ θανάτου τὸ θνητόν, διὰ ταφῆς τὸ φθαρτὸν μεταβάλλεις· ἀφθαρτίζεις γὰρ θεοπρεπέστατα, ἀπαθανατίζων τὸ πρόσλημμα· ἡ γὰρ σὰρξ σου διαφθορὰν οὐκ οἶδε, Δέσποτα, οὐδὲ ἡ ψυχὴ σου, εἰς Ἄδου ξενοπρεπῶς ἐγκαταλέλειπται.

Ἐξ ἀλοχεύτου προελθὼν, καὶ λοχευθεὶς τὴν πλευράν, Πλαστοργέ μου, ἐξ αὐτῆς εἰργάσω τὴν ἀνάπλασιν, τὴν τῆς Εὐας Ἀδάμ γενόμενος, ἀφυπνώσας ὑπερφυῶς, ὑπνον φυλάττων, καὶ ζωὴν ἐγείρας ἐξ ὕπνου, καὶ τῆς φθορᾶς ὡς Παντοδύναμος.

Καταβασία· Θεοφανείας σου Χριστέ.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

«Συνεσχέθη, ἀλλ' οὐ κατεσχέθη, στέρνοις
ἐκκλητίοις Ἰωνᾶς· σοῦ γὰρ τὸν τύπον φέρων
» τοῦ παθόντος καὶ ταφῇ δοθέντος, ὡς ἐκ
» θαλάμου τοῦ θηρὸς ἀνέθερε, προσεφώνει
» δὲ τῇ κουστωδίᾳ· Οἱ φυλασσόμενοι μάταια
» καὶ ψευδῇ, ἔλεον αὐτοῖς ἐγκατελίπετε».

Τροπάρια.

Ἀνηρέθης, ἀλλ' οὐ διηρέθης Ἀγγε, ἥς

129
μετέσχες σαρκός· εἰ γὰρ καὶ λέλυται σου ὁ
ναὸς ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πάθους, ἀλλὰ καὶ οὕτω
μία ἦν ὑπόστασις, τῆς Θεότητος καὶ τῆς
σαρκός σου· ἐν ἀμφοτέροις γὰρ εἰς ὑπάρχεις
Υἱός, Λόγος τοῦ Θεοῦ, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος.
Βροτὸν τόνον, ἀλλ' οὐ Θεοκτόνον, ἐφυτῆ
πταίσμα τοῦ Ἀδάμ· εἰ γὰρ καὶ πέπονθέ σου
τῆς σαρκὸς ἡ χοικὴ οὐσία, ἀλλ' ἡ Θεότης
ἀπαθὴς διέμεινε· τὸ φθαρτὸν δὲ σου πρὸς
ἀφθαρσίαν μετεστοιχείωσας, καὶ ἀφθάρτου
ζωῆς, ἐδείξας πηγὴν ἐξ ἀναστάσεως.

Βασιλεύει, ἀλλ' οὐκ αἰωνίζει, Ἄδης τοῦ
γένους τῶν βροτῶν· σὺ γὰρ τεθεὶς ἐν τάφῳ,
κραταίῃ, ζωαρχικῇ παλάμῃ τὰ τοῦ θανάτου
κλειθρὰ διεσπάραξας, καὶ ἐκήρυξας τοῖς
ἐκ αἰῶνος ἐκεῖ καθεύδουσι, λύτρωσιν ἀψευδῇ
Ἐσῶτερ, γεγονώς νεκρῶν πρωτότοκος.

Καταβασία. Συνεσχέθη, ἀλλ' οὐ κατεσχέθη.

Κοντάκιον. Ἦχος β'.

Τὴν ἄβυσσον ὁ κλείσας νεκρὸς ὁράται· καὶ
σμήρην καὶ σινδόνι ἐνειλημένος, ἐν μνημείῳ
κατατίθεται, ὡς θνητὸς ὁ ἀθάνατος. Γυναῖκες
δὲ αὐτὸν ἤλθον μυρίσαι, κλαίονσαι, πικρῶς

καὶ ἐκβοῶσαι· Τοῦτο Σάββατόν ἐστι τὸ ὑπερ-
ευλογημένον, ἐν ᾧ Χριστὸς ἀφυπνώσας,
ἀναστήσεται τριήμερος.

Ὁ Οἶκος.

Ὁ συνέχων τὰ πάντα ἐπὶ Σταυροῦ ἀνυ-
ψώθη, καὶ θρηνεῖ πᾶσα ἡ Κτίσις· τοῦτον
βλέπουσα κρεμάμενον γυμνὸν ἐπὶ τοῦ ξύλου,
ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε, καὶ τὸ φέγ-
γος οἱ ἀστέρες ἀπεβάλοντο· ἡ γῆ δὲ σὺν
πολλῷ τῷ φόβῳ συνεκλονεῖτο· ἡ θάλασσα
ἔφυγε, καὶ αἱ πέτραι διερρήγγυντο· μνημεῖα
δὲ πολλὰ ἠνεώχθησαν, καὶ σώματα ἠγέρθη-
σαν ἀγίων ἀνδρῶν· Ἄδης κάτω στενάζει,
καὶ Ἰουδαῖοι σκέπτονται συκοφαντῆσαι Χρι-
στοῦ τὴν Ἀνάστασιν· τὰ δὲ γυναῖα κρά-
ζουσι· Τοῦτο Σάββατόν ἐστι τὸ ὑπερευλογη-
μένον, ἐν ᾧ Χριστὸς ἀφυπνώσας, ἀναστήσε-
ται τριήμερος.

Ἐἵτα τὸ Μηλόγιον καὶ τὸ παρὸν ὑπόμνημα·

Τὸ Ἅγιον καὶ Μεγάλον Σάββατον τὴν Θεόσωμον
ταφὴν καὶ τὴν εἰς Ἄδου κάθοδον τοῦ Κυρίου καὶ
Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐορτάζομεν, δι' ἃν
τῆς φθορᾶς τὸ ἡμέτερον γένος ἀνακληθέν, πρὸς αἰωνίαν
ζωὴν μεταβέβηκεν.

130

Στίχοι.

Μάτην φυλάττεις, τὸν τάφον, κοιτωδιά·
οὐ γὰρ καθέξει τύμβος αὐτοζώϊαν.
Τῇ ἀνεκφράστῳ σου συγκαταβάσει, Χριστέ ὁ Θεὸς
ἡμῶν ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀφραστον θαῦμα! ὁ ἐν καμίνῳ ρυσά-
» μενος, τοὺς ὁσίους Παῖδας ἐκ φλογός, ἐν
» τάφῳ νεκρός, ἄπνους κατατίθεται, εἰς σω-
» τηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· Λυτρωτά,
» ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.»

Τροπάρια.

Τέτρωται Ἄδης, ἐν τῇ καρδίᾳ δεξάμε-
νος, τὸν τρωθέντα λόγχῃ τὴν πλευράν, καὶ
στένει πυρὶ θεῖῳ δαπανώμενος, εἰς σωτηρίαν
ἡμῶν τῶν μελωδούντων· Λυτρωτά, ὁ Θεὸς
εὐλογητὸς εἶ.

Ὁλβιος τάφος! ἐν αὐτῷ δεξάμενος, ὡς
ὑπνοῦντα τὸν δημιουργόν, ζωῆς θησαυρός,
θεῖος ἀναδέδεικται, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν
μελωδούντων· Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νόμφ θανόντων τὴν ἐν τῷ τάφῳ κατὰ-
θεσιν, ἡ τῶν ὄλων δέχεται ζωὴ, καὶ τοῦτον
πηγὴν δείκνυσιν ἐγέρσεως, εἰς σωτηρίαν

ἡμῶν τῶν μελωδούντων· Λυτρωτά, ὁ Θεὸς
εὐλογητὸς εἶ.

Μία ὑπῆρχεν ἡ ἐν τῷ Ἄδῃ ἀχώριστος
καὶ ἐν Τάφῳ, καὶ ἐν τῇ Ἑδέμ, Θεότης
Χριστοῦ, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, εἰς σω-
τηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· Λυτρωτά,
ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασία. Ἄφραστον θαῦμα.

Ὡδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.

«Ἐκστηθι φρίττων, οὐρανέ, καὶ σαλευ-
»θήτωσαν τὰ θεμέλια τῆς γῆς, ἰδοὺ γὰρ ἐν
»νεκροῖς λογίζεται ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν,
»καὶ τάφῳ σμικρῷ ξενοδοχεῖται· ὃν παῖδες
»εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυ-
»ψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τροπάρια.

Λέλυται ἄχραντος ναός, τὴν πεπτωκυῖαν
δὲ συνανίστησι σκηνήν. Ἄδᾱμ. γὰρ τῷ προ-
τέρῳ δεύτερος ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, κατήλθε
μέχρις Ἄδου ταμείων· ὃν Παῖδες εὐλογεῖτε,
Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πέπαυται τόλμα μαθητῶν, Ἀριμαθαίας δὲ
ἀριστεύει Ἰωσήφ· νεκρὸν γὰρ καὶ γυμνόν

θεώμενος, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, αἰτεῖται,
καὶ κηδεύει κραυγάζων· ὃν Παῖδες εὐλογεῖ-
τε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡ τῶν θαυμάτων τῶν καινῶν! ὦ ἀγα-
θότητος! ὦ ἀφράστου ἀνοχῆς! ἐκὼν γὰρ
ὑπὸ γῆν σφραγίζεται ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν,
καὶ πλάνος Θεὸς συκοφαντεῖται· ὃν Παῖδες
εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερ-
υψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν
τὸν Κύριον.

Καταβασία. Ἐκστηθι φρίττων, οὐρανέ.

Ὡδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

«Μὴ ἐποδύρου μου, Μῆτερ, καθορῶσα ἐν
»τάφῳ, ὃν ἐν γαστρὶ ἄνευ σπορᾶς συνέλα-
»βες Υἱόν. Ἀναστήσομαι γὰρ καὶ δοξασθή-
»σομαι, καὶ ὑψώσω ἐν δόξῃ, ἀπαύστως ὡς
»Θεός, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ σὲ μεγα-
»λύνοντας».

Τροπάρια.

Ἐπὶ τῷ ξένῳ σου τόκῳ, τὰς δδύνας συ-
γοῦσα, ὑπερφυῶς ἐμακαρίσθην, ἀναρχε Υἱέ·
νῦν δέ σε, Θεέ μου, ἄπνουν ὀρώσα νεκρὸν,

τῇ βομφαίᾳ τῆς λύπης, σπαράττομαι δεινῶς·
ἀλλ' ἀνάστηθι, ὅπως μεγαλυνθῶμαι.

Γῇ με καλύπτει ἐκόντα, ἀλλὰ φρίττουσιν
ἄδου οἱ πυλωροί, ἡμφιεσμένον βλέποντες
στολὴν ἡμαγμένην. Μῆτερ, τῆς ἐκδικήσεως,
τοὺς ἐχθροὺς ἐν Σταυρῷ γὰρ πατάξας ὡς
Θεός, ἀναστήσομαι αὐθις καὶ μεγαλύνω σε.

Ἀγαλλιάσθω ἡ κτίσις, εὐφραινέσθωσαν
πάντες οἱ γηγενεῖς· ὁ γὰρ ἐχθρὸς ἐσκύλευται
ἄδης· μετὰ μύρων Γυναῖκες προσυπαντάτω-
σαν· τὸν Ἀδάμ σὺν τῇ Εὐᾷ λυτροῦμαι παγ-
γενῇ· καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐξαναστήσομαι.

Καταβασία· Μὴ ἐποδύρου μου, Μῆτερ.

Μετὰ δὲ τὸ τέλος τῆς Ὁδοῆς, ἀρχόμεθα
ψάλλειν μετὰ μέλους τὰ ἐπόμενα τροπάρια,
ἦτοι τὰ Ἑγκώμια εἰς τρεῖς Στάσεις.

Κατὰ τὸ Τυπικὸν τῆς Μ. Ἐκκλησίας, εἰς τὸ τέ-
λος τῆς Ὁδοῆς ἐξέρχεται ὁ Πατριάρχης ἀπὸ τοῦ
ἱεροῦ Βήματος, ἐνδεδυμένος ἅπασαν τὴν ἀρχιερατικὴν
στολὴν προπορευομένων τῶν ἁγίων Ἀρχιερέων, καὶ
ψάλλων τὸ Ἦ ζωὴ ἐν τάφῳ, προχωρεῖ πρὸς τὸν ἱερὸν
Ἐπιτάφιον καὶ θυμῷ αὐτὸν σταυροειδῶς, ἀκολουθῶν
δὲ πάντα τὸν λαόν· οἱ δὲ ἀρχιερεῖς ἱστάμενοι ἐν χο-
ροστάσι ψάλλουσι τὰ ἐγκώμια. Εἰς τὸ Ἐρρα να ν τὸν
τὰ φ ο ν ὁ Πατριάρχης κατέρχεται τοῦ Θρόνου, λαμ-
βάνει παρὰ τοῦ Ἐκκλησιαρχοῦ κανόν καὶ βραίνει τὸν

ΤΑ ΕΓΚΩΜΙΑ

ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

Ἦχος πλ. α'.

Ἦ ζωὴ ἐν τάφῳ, κατετέθης, Χριστέ,
καὶ Ἀγγέλων στρατιαὶ ἐξεπλήττοντο, συγ-
κατάβασιν δοξάζουσαι τὴν σὴν.

Ἦ ζωὴ πῶς θνήσκεις; πῶς καὶ τάφῳ
οἰκεῖς; τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον λύεις δέ,
καὶ τοῦ ἄδου τοὺς νεκροὺς ἐξανιστᾷς.

Μεγαλύνομέν σε, Ἰησοῦ Βασιλεῦ καὶ
τιμῶμεν τὴν ταφὴν καὶ τὰ πάθη σου, δι'
ᾧ ἐσώσας ἡμᾶς ἐκ τῆς φθορᾶς.

Μέτρα γῆς ὁ στήσας, ἐν σμικρῷ κατοί-
κεις, Ἰησοῦ παμβασιλεῦ, τάφῳ σήμερον,
ἐκ μνημάτων τοὺς θανόντας ἀνιστῶν.

Ἰησοῦ Χριστέ μου Βασιλεῦ τοῦ παντός,
τί ζητῶν ἐν τοῖς ἐν τῷ ἄδῃ ἐλήλυθας; ἡ τὸ
γένος ἀπολῦσαι τῶν βροτῶν.

Ὁ Δεσπότης πάντων, καθορᾶται νεκρός,
καὶ ἐν μνήματι κενῷ κατατίθεται, ὁ κενώ-
σας τὰ μνημεῖα τῶν νεκρῶν.

Ἦ ζωὴ ἐν τάφῳ, κατετέθης, Χριστέ, καὶ

Ἐπιτάφιον διὰ βοδοστάγματος ψάλλων τὸ τροπᾶριον,
ὅπερ ἐπαναλαμβάνεται τρίς.

θανάτῳ σου τὸν θάνατον ὤλεσας, καὶ ἐπή-
γασας τῷ Κόσμῳ τὴν ζωὴν.

Μετὰ τῶν κακούργων, ὡς κακούργος,
Χριστέ, ἐλογίσθης, δικαίων ἡμᾶς ἅπαντας,
κακουργίας τοῦ ἀρχαίου πτεριστοῦ.

Ὁ ὠραίος κάλλει, παρὰ πάντας βροτούς,
ὡς ἀνείδεος νεκρὸς καταφαίνεται, ὁ τὴν φύ-
σιν ὠραίσας τοῦ παντός.

Ἄδης, πῶς ὑποίσει, Σῶτερ, παρουσίαν τὴν
σὴν, καὶ μὴ θάπτον συνθλασθεῖν σκοτούμε-
νος, ἀστραπῆς φωτὸς σου αἴγλη ἐκτυφλωθεῖς;

Ἰησοῦ, γλυκύ μοι, καὶ σωτήριον φῶς,
τάφῳ πῶς ἐν σκοτεινῷ κατακέρυφαι; ὦ
ἀφάτου καὶ ἀρρήτου ἀνοχῆς!

Ἀπορεῖ καὶ φύσις, νοερά καὶ πληθὺς, ἡ
ἀσώματος, Χριστέ, τὸ μυστήριον τῆς ἀφρά-
στου καὶ ἀρρήτου σου ταφῆς.

Ὡ θαυμάτων ξένων! ὦ πραγμάτων και-
νῶν! ὁ πνοῆς μοι χρηγός, ἀπνους φέρεται,
κηδευόμενος χερσὶ τοῦ Ἰωσήφ.

Καὶ ἐν τάφῳ ἔδυσ, καὶ τῶν κόλπων Χρι-
στέ, τῶν πατρώων οὐδαμῶς ἀπεφοίτησας·
τοῦτο ξένον καὶ παράδοξον ἑμοῦ!

Ἀληθὲς καὶ πόλου, καὶ τῆς γῆς Βασι-

λεὺς, εἰ καὶ τάφῳ σμικροτάτῳ συγκέκλει-
σαι, ἐπεγνώσθης πάσῃ κτίσει, Ἰησοῦ.

Σοῦ τεθέντος τάφῳ, πλαστουργέτα Χρι-
στέ, τὰ τοῦ ἄδου ἐσαλεύθη θεμέλια, καὶ
μνημεῖα ἠνεψύχθη τῶν βροτῶν.

Ὁ τὴν γῆν κατέχων, τῇ δρακί νεκρωθεῖς,
σάρκικῶς ὑπὸ τῆς γῆς νῦν συνέχεται, τοὺς
νεκροὺς λυτρῶν τῆς ἄδου σινοχῆς.

Ἐκ φθορᾶς ἀνέβης, ἡ ζωὴ μου, Σωτήρ,
σοῦ θανόντος καὶ νεκροῖς προσφοιτήσαντος,
καὶ συνθλάσαντος τοῦ ἄδου τοὺς μοχλοὺς.

Ὡς φωτὸς λυχνία, νῦν ἡ σὰρξ τοῦ Θεοῦ,
ὑπὸ γῆν ὡς ὑπὸ μῶδιον κρύπτεται, καὶ διώ-
κει τὸν ἐν ἄδῃ σκοτασμόν.

Νοερῶν συντρέχει, στρατιῶν ἡ πληθὺς,
Ἰωσήφ καὶ Νικοδήμῳ συστειλαί σε, τὸν ἀ-
χώρητον ἐν μνήματι σμικρῷ.

Νεκρωθεῖς βουλήσει, καὶ τεθεῖς ὑπὸ γῆν,
ζωοδρύτα Ἰησοῦ μου, ἐζώσας, νεκρωθέντα
παραβάσει με πικρᾷ.

Ἠλλοιοῦτο πᾶσα, κτίσις πάθει τῷ σῷ,
πάντα γὰρ σοι, Λόγε, συνέπασχον, συνοχέα
σε γινώσκοντα παντός.

Τῆς ζωῆς τὴν πέτραν, ἐν κοιλίᾳ λαβὼν,

ἄδης ὁ παμφάγος, ἐξήμεσεν, ἐξ αἰῶνος οὐδὲ κατέπιε νεκρούς.

Ἐν καινῷ μνημείῳ κατετέθης, Χριστέ, καὶ τὴν φύσιν τῶν βροτῶν ἀνεκαίνισας, ἀναστὰς θεοπρεπῶς ἐκ τῶν νεκρῶν.

Ἐπὶ γῆς κατῆλθες ἵνα σφύσῃς Ἀδάμ· καὶ ἐν γῇ μὴ εὐρηκῶς τοῦτον, Δέσποτα, μέχρις ἄδου κατελήλυθας ζητῶν.

Συγκλονεῖται φόβῳ πᾶσα, Λόγε, ἡ γῆ, καὶ φωσφόρος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε, τοῦ μεγίστου γῆ κρυβέντος σου Φωτός.

Ὡς βροτὸς μὲν θνήσκεις, ἐκουσίως, Σωτήρ, ὡς Θεὸς δὲ τοὺς νεκροὺς ἐξανέστησας, καὶ μνημάτων καὶ βυθοῦ ἀμαρτιῶν.

Δακρυρρέους θρήνου, ἐπὶ σὲ ἡ Ἀγνή, μητρικῶς, ὦ Ἰησοῦ, ἐπιρραίνουσα, ἀνεβόα· πῶς κηδεύσω σε, Υἱέ ;

Ὡπερσίτου κόκκος, ὑποδὺς κόλπους γῆς, τὸν πολύχουν ἀποδέδωκας ἄσταχυν, ἀναστήσας τοὺς βροτοὺς τοὺς ἐξ Ἀδάμ.

ὑπὸ γῆν ἐκρύβης, ὥσπερ Ἥλιος νῦν, καὶ νυκτὶ τῇ τοῦ θανάτου κεκάλυψαι· ἀλλ' ἀνάτειλον φαιδρότερον, Σωτήρ.

Ὡς Ἥλιου δίσκον, ἡ σελήνη Σωτήρ, ἀ-

ποκρύπτει, καὶ σὲ τάφος νῦν ἐκρυψεν, ἐκλιπόντα τοῦ θανάτου σαρκικῶς.

Ἡ ζωὴ θανάτου, γευσάμενη Χριστός, ἐκ θανάτου τοὺς βροτοὺς ἠλευθέρωσε, καὶ τοῖς πᾶσι νῦν δωρεῖται τὴν ζωὴν.

Νεκρωθέντα πάλαι, τὸν Ἀδάμ φθονερῶς, ἐπανάγεις πρὸς ζωὴν τῇ νεκρώσει σου, νέος, Σῶτερ, ἐν σαρκὶ φανείς Ἀδάμ.

Νοερέ σου τάξεις, ἡπλωμένον νεκρόν, καθορῶσαι δι' ἡμᾶς ἐξεπλήττοντο, καλυπτόμεναι ταῖς πτέρυξι, Σωτήρ.

Καθελών, σε Λόγε, ἀπὸ ξύλου νεκρόν, ἐν μνημείῳ Ἰωσήφ νῦν κατέθετο. Ἀλλ' ἀνάστα σφύζων πάντας ὡς Θεός.

Τῶν Ἀγγέλων, Σῶτερ, χαρμονὴ πεφυκῶς, νῦν καὶ λύπης τούτοις γέγονας αἷτιος, καθορώμενος σαρκὶ ἄπνους νεκρός.

Ὑψωθείς ἐν ξύλῳ καὶ τοὺς ζῶντας βροτοὺς, συνυψοῖς· ὑπὸ τὴν γῆν δὲ γενόμενος, τοὺς κειμένους ὑπ' αὐτὴν ἐξανίστας.

Ὡσπερ λέων, Σῶτερ, ἀφυπνώσας σαρκί, ὡς τις σκύμνος ὁ νεκρὸς ἐξανίσταται, ἀποθέμενος τὸ γῆρας τῆς σαρκός.

Τὴν πλευρὰν ἐνύγης, ὁ πλευρὰν εἰληφώς

τοῦ Ἀδάμ, ἐξ ἧς τὴν Εὐάν διέπλασας, καὶ ἐξέβλυσας κρουνοὺς καθαρτικοὺς.

Ἐν κρυπτῷ μὲν πάλαι, θύεται ὁ ἄμνος, σὺ δ' ὑπαίθριος τυθεὶς ἀνεξίκακε, πᾶσαν κτίσιν ἀπεκάθηρας, Σωτήρ.

Τίς ἐξεΐποι τρόπον, φρικτὸν ὄντως καινόν; ὁ δεσπότης γὰρ τῆς Κτίσεως σήμερον, πάθος δέχεται καὶ θνήσκει δι' ἡμᾶς.

Ὁ ζωῆς ταμίας, πῶς ὁράται νεκρός, ἐκπληττόμενοι οἱ Ἄγγελοι ἔκραζον· πῶς δ' ἐν μνήματι συγκλείεται Θεός;

Λογχονύκτου, Σῶτερ, ἐκ πλευρᾶς σου ζωὴν, τῇ ζωῇ τῇ ἐκ ζωῆς ἐξωσάση με, ἐπιστάσεις καὶ ζωὴς με σὺν αὐτῇ.

Ἀπλωθεὶς ἐν ξύλῳ, συνηγάγου βροτοὺς τὴν πλευράν σου δὲ νυγεὶς τὴν ζωήρρυτον, πᾶσιν ἄφεισιν πηγάζεις, Ἰησοῦ.

Ὁ εὐσχήμων, Σῶτερ, σχηματίζει φρικτῶς, καὶ κηδεύει ὡς νεκρὸν εὐσχημόνως σε, καὶ θαμβεῖται σου τὸ σχῆμα τὸ φρικτόν.

ὑπὸ γῆν βουλήσει, κατελθὼν ὡς θνητός, ἐπανάγεις ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια, τοὺς ἐκείθεν πεπτωκότας, Ἰησοῦ.

Κὰν νεκρὸς ὠράθης, ἀλλὰ ζῶν ὡς Θεός,

ἐπανάγεις ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια, τοὺς ἐκεῖθεν πεπτωκότας, Ἰησοῦ.

Κὰν νεκρὸς ὠράθης, ἀλλὰ ζῶν ὡς Θεός, νεκρωθέντας τοὺς βροτοὺς ἀνεζώσας, τὸν ἑμὸν ἀπονεκρώσας νεκρωτήν.

ὦ χαρὰς ἐκείνης! ὦ πολλῆς ἡδονῆς! ἧς περ τοῖς ἐν ἅδῃ πεπλήρωκας, ἐν πυθμέσι φῶς ἀστράφας ζοφεροῖς.

Προσκυνῶ τὸ Πάθος, ἀνυμνῶ τὴν Ταφήν, μεγαλύνω σου τὸ Κράτος, Φιλάνθρωπε, δι' ὧν λέλυμαι παθῶν φθοροποιῶν.

Κατὰ σοῦ ῥομφαία ἐστιλβοῦτο, Χριστέ, καὶ ῥομφαία ἰσχυροῦ μὲν ἀμβλύνεται, καὶ ῥομφαία δὲ τροποῦται τῆς Ἑδέμ.

Ἡ Ἀμνὰς τὸν Ἄρνα, βλέπουσα ἐν σφαγῇ, ταῖς ἀκίστοις βαλλομένη ἠλάλαξε, συγκινοῦσα καὶ τὸ ποίμνιον βοᾶν.

Κὰν ἐνθάπτη τάφῳ, κὰν εἰς ἁδου μολῇς, ἀλλὰ, Σῶτερ, καὶ τοὺς τάφους ἐκένωσας, καὶ τὸν ἁδὴν ἀπεγύμνωσας, Χριστέ.

Ἐκουσίως, Σῶτερ, κατελθὼν ὑπὸ γῆν, νεκρωθέντας τοὺς νεκροὺς ἀνεζώσας, καὶ ἀνήγαγες ἐν δόξῃ πατρικῇ.

Τῆς Τριάδος ὁ Εἷς, ἐν σαρκὶ δι' ἡμᾶς,

ἐπονείδιστον ὑπέμεινε θάνατον· φρίττει ἥλιος
καὶ τρέμει δὲ ἡ γῆ.

Ὡς πικρὰς ἐκ κρήνης, τῆς Ἰούδα φυλῆς,
οἱ ἀπόγονοι ἐν λάκκῳ κατέθεντο, τὸν τρο-
φέα μανναδότην Ἰησοῦν.

Ὁ Κριτὴς ὡς κριτὸς, πρὸ Πιλάτου Κρι-
τοῦ, καὶ παρίστατο, καὶ θάνατον ἄδικον,
κατεκρίθη διὰ ξύλου Σταυρικοῦ.

Ἀλαζῶν Ἰσραήλ, μαιφόνε λαέ, τί πα-
θὼν τὸν Βαραββᾶν ἠλευθέρωσας, τὸν Σω-
τῆρα δὲ παρέδωκας σταυρῷ;

Ὁ χειρὶ σου πλάσας τὸν Ἀδὰμ ἐκ τῆς
γῆς, δι' αὐτὸν τῇ φύσει γέγονας ἄνθρωπος,
καὶ ἐσταύρωσαι βουλήματι τῷ σῷ.

Ὑπακούσας, Λόγε, τῷ ἰδίῳ Πατρί, μέ-
χρις ἄδου τοῦ δεινοῦ καταβέβηκας, καὶ ἀνέ-
στησας τὸ γένος τῶν βροτῶν.

Οἱμοι φῶς τοῦ κόσμου! οἱμοι φῶς τὸ
ἐμόν! Ἰησοῦ μου ποθεινότατε, ἔκραζεν ἡ
Παρθένος, θρηνωδοῦσα γοερῶς.

Φθονουργέ, φονουργέ, καὶ ἀλάστορ λαέ,
κὰν σινδόνας καὶ αὐτὸ τὸ σουδάριον, αἰσχύν-
θητι, ἀναστάντος τοῦ Χριστοῦ.

Δεῦρο δὴ μιὰρὲ, φονευτὰ μαθητὰ, καὶ τὸν

τρόπον τῆς κακίας σου δεῖξόν μοι, δι' ὃν γέ-
γονας προδότης τοῦ Χριστοῦ.

Ὡς φιλόανθρωπός τις, ὑποκρίναι μωρέ,
καὶ τυφλέ, πανωλεθρότατε ἄσπονδε, ὁ τὸ
μύρον πεπρακὼς διὰ τιμῆς.

Οὐρανίου μύρου, ποίαν ἔσχες τιμὴν; τοῦ
τιμίου τί ἐδέξω ἀντάξιον; λύσσαν εὔρες,
καταρώτατε Σατάν.

Εἰ φιλόπτωχος εἶ, καὶ τὸ μύρον λυπεῖ,
κενουμένου εἰς ψυχῆς ἱλαστήριον, πῶς
χρυσῷ ἀπεμπολεῖς τὸν Φωταυγῇ;

Ὡ Θεὲ καὶ Λόγε, ὦ χαρὰ ἡ ἐμή, πῶς
ἐνέγκω σου ταφὴν τὴν τριήμερον; νῦν σπα-
ράττομαι τὰ σπλάγχνα μητρικῶς.

Τίς μοι δώσει ὕδωρ, καὶ δακρύων πηγὰς,
ἡ Θεόλυμνος Παρθένος, ἔκραυγαζεν, ἵνα
κλαύσω τὸν γλυκύν μου Ἰησοῦν;

Ὡ βουνοὶ καὶ νάπαι, καὶ ἀνθρώπων πλη-
θὺς, κλαύσατε καὶ πάντα θρηνήσατε, σὺν
ἐμοὶ τῇ τοῦ Θεοῦ ὑμῶν Μητρί.

Πότε ἰδῶ, Σῶτερ, σὲ τὸ ἄχρονον φῶς,
τὴν χαρὰν καὶ ἡδονὴν τῆς καρδίας μου; ἡ
Παρθένος ἀνεβόα γοερῶς.

Κὰν ὡς πέτρα, Σῶτερ, ἡ ἀκρότομος σύ,

κατεδέξω τὴν νομήν, ἀλλ' ἐπήγασας, ζῶν
τὸ ρεῖθρον, ὡς πηγὴ ὧν τῆς ζωῆς.

Ὡς ἐκ κρήνης μιᾶς, τὸν διπλοῦν ποτα-
μόν, τῆς πλευρᾶς σου προχεούσης ἀρδόμε-
νοι, τὴν ἀθάνατον καρπούμεθα ζωὴν.

Θέλων ὦφθης, Λόγε, ἐν τῷ τάφῳ νεκρός,
ἀλλὰ ζῆς καὶ τοὺς βροτούς, ὡς προσείρηκας,
Ἀναστήσει σῇ, Σωτὴρ μου, ἐγερεῖς.

Δόξα Πατρὶ.

Ἀνυμνοῦμεν, Λόγε, σὲ τὸν πάντων
Θεόν, σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ σου Πνεύ-
ματι, καὶ δοξάζομεν τὴν θείαν σου Ταφὴν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Ἀγνή, καὶ τι-
μῶμεν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, τοῦ Υἱοῦ
σου καὶ Θεοῦ ἡμῶν πιστῶς.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον τροπάριον.

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ, κατετέθης, Χριστέ,
καὶ Ἀγγέλων στρατιαὶ ἐξεπλήττοντο, συγ-
κατάδασιν δοξάζουσαι τὴν σὴν.

Εἶτα συναπὴ μικρὰ παρὰ τοῦ Ἱερέως, καὶ
ἡ Ἐκφώνησις· Ὅτι ἠυλόγηται σου τὸ ὄνομα
καὶ δεδόξασται σου ἡ βασιλεία κτλ.— Θυμιά-
σαντος δὲ τοῦ Ἱερέως, ἄρχεται τῆς δευτέρας
Στάσεως ὁ ἀριστερός χορὸς, εἰς τὸν αὐτὸν ἦχον

ΣΤΑΘΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἦχος πλ. α'.

Ἀξιόν ἐστι, μεγαλύνειν σε τὸν Ζωοδότῃν,
τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ τὰς χεῖρας ἐκτείναντα,
καὶ συντρίψαντα τὸ κράτος τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀξιόν ἐστι, μεγαλύνειν σε τῶν πάντων
Κτίστην· τοῖς σοῖς γὰρ παθήμασιν ἔχομεν
τὴν ἀπάθειαν ρυθέντες τῆς φθορᾶς.

Ἐφριξεν ἡ γῆ, καὶ ὁ ἥλιος, Σῶτερ, ἐκρύ-
βη, σοῦ τοῦ ἀνεσπέρου φέγγους Χριστέ,
δύσαντος ἐν τάφῳ σωματικῶς.

Ὑπνωσας, Χριστέ, τὸν φυσίζωον ὕπνον
ἐν τάφῳ, καὶ βαρέος ὕπνου ἐξήγειρας, τοῦ
τῆς ἁμαρτίας, τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος.

Μόνῃ γυναικῶν, χωρὶς πόνων ἔτεκόν σε,
Τέκνον, πόνους δὲ νῦν φέρων πάθει τῷ σῷ,
ἀφορήτους ἔλεγεν ἡ Σεμνή.

Ἄνω σε, Σωτὴρ ἀχωρίστως τῷ Πατρὶ
συνόντα, κάτω δὲ νεκρὸν ἠπλωμένον γῇ,
φρίττουσιν ὀρώντα τὰ Σεραφίμ.

Ρήγνυται ναοῦ, καταπέτασμα τῇ σῇ
σταυρώσει, κρύπτουσι φωστῆρες, Λόγε, τὸ
φῶς, σοῦ κρυβέντος, Ἥλιε, ὑπὸ γῆν.

Γῆς ὁ κατ' ἀρχὰς μόνῳ νεύματι πῆξας

τὸν γῦρον, ἄπνους ὡς βροτὸς καθυπέδω γῆν·
φρίξον τῷ θεάματι, Οὐρανέ.

Ἔδυσ ὑπὲρ γῆν, ὁ τὸν ἄνθρωπον χειρὶ σου
πλάσας, ἐν ὁ ἐξανάστασής τοῦ πτώματος, τῶν
βροτῶν τὰ στίφη, πανοθενεστάτῳ κράτει.

Θρήνον ἱερόν, δεῦτε ἄσωμεν Χριστῷ θα-
νόντι, ὡς αἱ Μυροφόροι Γυναῖκες πρίν, ἵνα
καὶ τὸ Χαῖρε ἀκουσώμεθα σὺν αὐταῖς

Μύρον ἀληθῶς, σὺ ἀκένωτον ὑπάρχεις,
Λόγε· ἔθεν σοι καὶ μύρα προσέφερον, ὡς
νεκρῷ τῷ ζῶντι, Γυναῖκες Μυροφόροι.

Ἄδου μὲν ταφείς τὰ βασίλεια, Χριστέ,
συντρίβεις, θάνατον θανάτῳ δὲ θανατοῖς καὶ
φθορᾷς λυτρεῖσαι τοὺς γηγενεῖς.

Ρεῖθρα τῆς ζωῆς, ἡ προχέουσα Θεοῦ σο-
φία, τάφον ὑπείσδῃσα ζωοποιεῖ, τοὺς ἐν τοῖς
ἁδύτοις ἁδου μυχοῖς.

Ἴνα τὴν βροτῶν, καινουργήσω συντριβεῖ-
σαν φύσιν, πέπληγμαι θανάτῳ θέλων σαρκί.
Μῆτερ, σὺν μὴ κόπτου τοῖς ὀδυρμοῖς.

Ἔδυσ ὑπὲρ γῆν, ὁ φωσφόρος τῆς δικαιο-
σύνης, καὶ νεκροὺς ὥσπερ ἐξ ὕπνου ἐξήγει-
ρας, ἐκδιώξας ἅπαν, τὸ ἐν τῷ ἅδῃ σκότος.

Κόκκος διφυῆς, ὁ φυσιζῶς ἐν γῆς λαγός

σπείρεται σὺν δάκρυσι σήμερον, ἀλλ' ἀνα-
βλαστήσας, Κόσμον χαροποιήσει.

Ἐπτήξεν Ἀδάμ, Θεοῦ βαίνοντος ἐν Πα-
ραδείσῳ, χαίρει δὲ πρὸς ἅδην φοιτήσαντος,
πεπτωκὸς τὸ πρῶην, καὶ νῦν ἐγγεγερμένος.

Σπένδει σοι χόας, ἡ τεκοῦσά σε Χριστέ,
δακρύων, σαρκικῶς κατατεθέντι ἐν μνήματι,
ἐκδοῦσα· Τέκνον, ἀνάστα, ὡς προέφης.

Τάφῳ Ἰωσήφ, εὐλαβῶς σε τῷ καινῷ
συγκρύπτων, ὕμνους ἐξοδίους θεοπρεπεῖς,
τοῖς συμμίκτοις θρήνοις μέλπει σοι, Σωτήρ.

Ἦλοις σε Σταυρῷ, πεπαρμένον ἡ σὴ
Μήτηρ, Λόγε, βλέψασα τοῖς ἥλοις, λύπης
πικρᾶς βέβληται, καὶ βέλεσι τὴν ψυχὴν.

Σὲ τὸν τοῦ παντός, γλυκασμὸν ἡ Μήτηρ
καθορῶσα, πόμα ποτιζόμενον τὸ πικρόν,
δάκρυσι τὰς ὕψεις βρέχει πικρῶς.

Τέτρωμαι δεινῶς, καὶ σπαράττομαι τὰ
σπλάγχνα, Λόγε, βλέπουσα τὴν ἀδικόν σου
σφαγὴν, ἔλεγεν ἡ Πάναγνος ἐν κλαυθμῷ.

Ὅμμα τὸ γλυκύ, καὶ τὰ χεῖλη σου πῶς
μύσω, Λόγε; πῶς νεκροπρεπῶς δὲ κηδεύσαι
σε; φρίττων ἀνεβόα ὁ Ἰωσήφ.

Ἵμνους Ἰωσήφ, καὶ Νικόδημος ἐπιτα-

φίους, ἄδουσι Χριστῷ νεκρωθέντι νῦν, ἄδει
δὲ σὺν τούτοις καὶ Σεραφίμ.

Δύνεις ὑπὸ γῆν, Σῶτερ Ἥλιε Δικαιοσύ-
νης, ἔθεν ἡ/τεκοῦσα Σελήνη σε, ταῖς λύ-
παις ἐκλείπει, σῆς θεάς στερουμένη.

Ἐφρίξεν ὄρων, Σῶτερ ἄδης σε τὸν Ζωο-
δότην, πλοῦτον τὸν ἐκείνου σκυλεύοντα,
καὶ τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς ἐξανιστῶντα.

Ἥλιος παιδρὸν, ἀπαστράπτει μετὰ νύ-
κτα, Λόγε· καὶ σὺ δ' ἀνιστὰς ἐξαστράφειας,
μετὰ θάνατον παιδρῶς ὡς ἐκ παστοῦ.

Γῆ σε πλαστοουργέ, ὑπὸ κόλπους δεξα-
μένη τρόμφ συσχεθεῖσα, Σῶτερ τινάσσεται,
ἀφυπνώσασα νεκροὺς τῷ τιναγμῷ.

Μύροις σε, Χριστέ, ὁ Νικόδημος καὶ ὁ
Εὐσχήμων, νῦν καινοπρεπῶς περιστείλαντες,
Φρίξον, ἀνεβῶν, πᾶσα ἡ γῆ!

Ἐδὺς, Φωτοουργέ, καὶ συνέδῃ σοι τὸ φῶς
ἡλίου· τρόμφ δὲ ἡ Κτίσις συνέχεται, πάν-
των σε κηρύττουσα Ποιητήν.

Λίθος λαξευτός, τὸν ἀκρόγωνον καλύπτει
λίθον· ἄνθρωπος θνητὸς δὲ ὡς θνητὸν Θεόν,
κρύπτει νῦν ἐν τάφῳ· φρίξον ἡ γῆ!

Ἴδε μαθητήν, ὃν ἡγάπησας καὶ σὴν Μη-

τέρα, Τέκνον, καὶ φογγῆν δός, γλυκύτατον,
ἐκραζε δακρύουσα ἡ Ἀγνή.

Σὺ ὡς ὦν ζωῆς, χορηγός, Λόγε, τοὺς Ἰου-
δαίους ἐν Σταυρῷ ταθεῖς οὐκ ἐνέκρωσας
ἀλλ' ἀνέστησας καὶ τούτων τοὺς νεκροὺς.

Κάλλος, Λόγε, πρίν, οὐδὲ εἶδος ἐν τῷ πά-
σχῃν ἔσχες, ἀλλ' ἐξαναστάς ὑπερέλαμψας,
καλλωπίσας τοὺς βροτοὺς θεταῖς αὐγαῖς.

Ἐδὺς τῇ σαρκί, ὁ ἀνέσπερος εἰς γῆν
Φωσφόρος· καὶ μὴ φέρων βλέπειν ὁ Ἥλιος,
ἐσκοτίσθη μεσημβρίας ἐν ἀκμῇ.

Ἥλιος ὁμοῦ καὶ Σελήνη σκοτισθέντες,
Σῶτερ, δούλους εὐνοοῦντας εἰκόνιζον, οἱ
μελαίνας ἀμφιέννυνται στολὰς.

Οἶδέ σε Θεόν, Ἐκατόνταρχος κἀν ἐνε-
κρώθης· πῶς σε σὺν, Θεέ μου, ψαύσω χερσὶ;
φρίττω, ἀνεβόα ὁ Ἰωσήφ.

Ἵπνωσεν Ἀδάμ, ἀλλὰ θάνατον πλευρᾶς
ἐξάγει, σὺ δὲ νῦν ὑπνώσας Λόγε Θεοῦ,
βρῦεις ἐκ πλευρᾶς σου Κόσμῳ ζωήν.

Ἵπνωσας μικρὸν, καὶ ἐζώσας τοὺς τε-
θνεῶτας, καὶ ἐξαναστάς ἐξανέστησας, τοὺς
ὑπνοῦντας ἐξ αἰῶνος, Ἀγαθέ.

Ἦρθης ἀπὸ γῆς, ἀλλ' ἀνέβλυσας τῆς
ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΨΙΣ

σωτηρίας τὸν οἶνον, ζώήρρυτε ἄμπελε.
Δεξάζω τὸ πάθος καὶ τὸν Σταυρόν.

Πῶς οἱ νοεροί, Ταγματάρχαι σε, Σωτὴρ
ῥδῶντες, γυμνόν, ἡμαγμένον, κατὰκριτον,
ἔφερον τὴν τόλμαν τῶν σταυρωτῶν;

Αραβιανόν, σκολιώτατον γένος Ἑβραίων,
ἔγνωσ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ναοῦ· διὰ τί κατέ-
κρινας τὸν Χριστόν;

Χλαῖναν ἐμπαιγμοῦ, τὸν Κοσμήτορα
πάντων ἐνδύεις, ὃς τὸν Οὐρανὸν κατηστέ-
ρωσε, καὶ τὴν γῆν ἐκόσμησε θαυμαστῶς.

Ὡς περ πελεκάν, τετρωμένος τὴν πλευ-
ράν σου, Λόγε, σοὺς θανόντας παῖδας ἐζώω-
σας, ἐπιστάξας ζωτικoὺς αὐτοῖς κρουνοὺς.

Ἡλῖος τὸ πρίν, Ἰησοῦς, τοὺς ἄλλοφύ-
λους κόπτων, ἔστησεν. Αὐτὸς δὲ ἀπέκρυ-
ψας, καταβάλλων τὸν τοῦ σκότους ἀρχηγόν.

Κέλπων πατρικῶν, ἀνεκφοίτητος μείας,
οἰκτίρμων, καὶ βροτὸς γενέσθαι εὐδόκησας,
καὶ εἰς ἄδην καταβέβηκας, Χριστέ.

Ἦρθη σταυρωθεὶς ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν
κρεμάσας, καὶ ὥς ἄπνους ἐν αὐτῇ νῦν προσ-
κλίνεται, ὃ μὴ φέρουσα ἰσείετο δεινῶς.

Οἱμοι, ὦ Γιέ! ἡ Ἀπείρανδρος θρηνεὶ καὶ

λέγει· ὃν ὡς Βασιλέα γὰρ ἤλπιζον, κατὰ-
κριτον νῦν βλέπω ἐν Σταυρῷ.

Ταῦτα Γαβριήλ, μοι ἀπήγγειλεν ὅτε κα-
τέπτη, ὃς τὴν βασιλείαν αἰώνιον, ἔφη, τοῦ
Υἱοῦ μου τοῦ Ἰησοῦ.

Φεῦ! τοῦ Συμεῶν ἐκτετέλεσται ἡ προ-
φητεία· ἡ γὰρ σὴ ῥομφαία διέδραμε, τὴν
ἐμὴν καρδίαν, Ἑμμανουήλ.

Κἂν τοὺς ἐκ νεκρῶν, ἐπαισχύνθητε, ὦ
Ἰουδαῖοι, οὓς ὁ Ζωοδότης ἀνέστησεν, ὃν
ὁμῆτε ἐκτείνετε φθονερῶς.

Ἐφριξεν ἰδὼν, τὸ ἀόρατον φῶς σε, Χρι-
στέ μου, μνήματι κρυπτόμενον ἄπνουν τε,
καὶ ἐσχότασεν ὁ Ἥλιος τὸ φῶς.

Ἐκλαιε πικρῶς, ἡ Πανάμωμος Μήτηρ
σου, Λόγε, ὅτε ἐν τῷ τάφῳ ἐώρακε, σὲ τὸν
ἄφραστον καὶ ἀναρχον Θεόν.

Νέκρωσιν τὴν σὴν, ἡ Πανάφθορος Χρι-
στέ σου Μήτηρ, βλέπουσα πικρῶς σοι ἐφθέγ-
γετο· Μὴ βοαδύνῃς ἡ ζωὴ ἐν τοῖς νεκροῖς.

Ἄδης ὁ δεινός, συνετρόμαξεν ὅτε σε εἶ-
δεν, Ἥλιε τῆς δόξης ἀθάνατε, καὶ ἐδίδου
τοὺς δεσμίους ἐν σπουδῇ.

Μέγα καὶ φρικτόν, Σῶτερ, θέαμα νῦν

καθοράται, ὁ ζωῆς γὰρ θέλων παραίτιος,
θάνατον ὑπέστη, ζωῶσαι θέλων πάντας.

Νύττει τὴν πλευράν, καὶ ἡλοῦσαι, Δέ-
σποτα, τὰς χεῖρας, πληγὴν ἐκ πλευρᾶς σου
ἰώμενος, καὶ τὴν ἀκρασίαν χειρῶν τῶν Προ-
πατόρων.

Πρὶν τὸν τῆς Ραχήλ, υἱὸν ἐκλαυσεν ἅπας
κατ' οἶκον· νῦν τὸν τῆς Παρθένου ἐκόφατο,
Μαθητῶν χορεία σὺν τῇ Μητρὶ.

Ῥάπισμα χειρῶν, Χριστοῦ δέδωκαν ἐν σι-
αγόνι, τοῦ χειρὶ τὸν ἄνθρωπον πλάσαντος,
καὶ τὰς μύλας θλάσαντος τοῦ θηρός.

Ὑμνεις σου Χριστέ, νῦν τὴν Σταύρωσιν
καὶ τὴν ταφὴν τε, ἅπαντες πιστοὶ ἐκθειάζο-
μεν, οἱ θανάτου λυτρωθέντες τῇ ταφῇ.

Δόξα Πατρὶ

Ἄναρχε Θεέ, συναΐδιε Λόγε καὶ Πνεῦμα,
σκήπτρα τῶν Ἀνάκτων κραταίωσον, κατὰ
πολεμίων ὡς ἀγαθός.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τέξασα ζωὴν, Παναμώμητε ἀγνή Παρ-
θένε, παῦσον Ἐκκλησίας τὰ σκάνδαλα, καὶ
βράβευσον εἰρήνην ὡς ἀγαθή.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον οἱ δύο χοροί.

Εἶπα συναπὴ μικρά, καὶ ἡ Ἑκφώνησις·

Ὅτι Ἅγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐπὶ θρόνου
δόξης τῶν Χερουβιμ ἐπαναπαυόμενος, καὶ
σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ
σου Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ
ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Καὶ θυμῶντος τοῦ Ἱερέως, ἀρχεται ὁ δεξιὸς
~~Χορὸς τῆς τρίτης Στάσεως.~~

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

Ἦχος γ'.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, ὕμνον τῇ ταφῇ σου,
προσφέρουσι, Χριστέ μου.

Καθειλὼν τοῦ ξύλου, ὁ Ἀριμαθαίας ἐν
τάφῳ σε κηδεύει.

Μυροφόροι ἦλθον, μύρα σοι, Χριστέ μου,
κομίζουσαι προφρόνως.

Δεῦρο πᾶσα κτίσις, ὕμνους ἐξοδίους, προ-
σοίσομεν τῷ Κτίστῃ.

Ὡς νεκρὸν τὸν ζῶντα, σὺν μυροφόροις
πάντες, μυρίσωμεν ἐμφρόνως.

Ἰωσήφ τρισμακάρ, κήδευσον τὸ σῶμα,
Χριστοῦ τοῦ Ζωοδότου.

141

Ἐκφώνησις δὲ
(τρίτης)
τῆς Στασεως
Στάσεως δὲ
τῆς τρίτης
Στάσεως

Οὓς ἔθρεψε τὸ μάννα, ἐκίνησαν τὴν πτέρ-
αν, κατὰ τοῦ εὐεργέτου.

Οὓς ἔθρεψε τὸ μάννα, φέρουσι τῷ Σωτῆρι,
χολὴν ἅμα καὶ ὄξος.

Ὡ τῆς παραφροσύνης, καὶ τῆς Χριστο-
κτονίας, τῆς τῶν Προφητοκτόνων!

Ὡς ἄφρων ὑπηρέτης, προδέδωκεν ὁ μύ-
στης, τὴν ἄβυσσον σοφίας.

Τὸν ρύστην ὁ πωλήσας, αἰχμάλωτος κα-
τέστη, ὁ δόλιος Ἰούδας.

Κατὰ τὸν Σολομῶντα, βέθρος βαθὺς τὸ
στόμα, Ἑβραίων παρανόμων.

Ἑβραίων παρανόμων, ἐν σκολιαῖς πο-
ρείαις, τρίβολοι καὶ παγίδες.

Ἰωσήφ κηδεύει, σὺν τῷ Νικοδήμῳ, νε-
κροπρεπῶς τὸν Κτίστην.

Ζωοδότα Σῶτερ, δόξα σου τῷ Κράτει,
τὸν ἄδην κατελόντι.

Ἵπτιον ὀρώσα, ἡ Πάναγνος σε, Λόγε,
μητροπρεπῶς ἐθρήνει.

Ὡ γλυκύ μου ἔαρ, γλυκύτατόν μου Τέ-
κνον, ποῦ ἔδου σου τὸ κάλλος;

Θρῆνον συνεχίνει, ἡ Πάναγνος σου Μήτηρ,
σοῦ, Λόγε, νεκρωθέντος.

Γύναϊα σὺν μύροις, ἤκουσι μυρίσαι, Χρι-
στὸν τὸ θεῖον μύρον.

Θάνατον θανάτῳ, σὺ θανατοῖς, Θεέ μου,
θεῖα σου δυναστεία.

Πεπλάνηται ὁ πλάνας, ὁ πλανηθεὶς λυ-
τροῦται, σοφία σῆ, Θεέ μου.

Πρὸς τὸν πυθμένα ἁδου, κατήχθη ὁ προ-
δότης, διαφθορᾶς εἰς φρέαρ.

Τρίβολοι καὶ παγίδες, ὁδοὶ τοῦ τρισαθλείου,
παράφρονος Ἰούδα.

Συναπολοῦνται πάντες, οἱ σταυρωταί σου,
Λόγε, Υἱὲ Θεοῦ Παντάναξ.

Διαφθορᾶς εἰς φρέαρ, συναπολοῦνται πάν-
τες, οἱ ἄνδρες τῶν αἱμάτων.

Υἱὲ Θεοῦ Παντάναξ, Θεέ μου πλαστοουργέ
μου, πῶς πάθος κατεδέξω;

Ἡ Δάμαλις τὸν Μόσχον, ἐν Εὐλῳ κρε-
μασθέντα, ἠλάλαζεν ὀρώσα.

Σῶμα τὸ ζωιφόρον, ὁ Ἰωσήφ κηδεύει,
μετὰ τοῦ Νικοδήμου.

Ἀνέκραζεν ἡ Κόρη, θερμῶς δακρυρροοῦσα,
τὰ σπλάγχνα κεντουμένη.

Ὡ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, γλυκύτατόν
μου Τέκνον, πῶς τάφῳ νῦν καλύπτει;

Τὸν Ἀδὰμ καὶ Εὐὰν ἐλευθερῶσαι, Μήτηρ,
μὴ θρήνει, ταῦτα πάσχω.

Δοξάζω σου, Υἱέ μου, τὴν ἄκραν εὐσπλαγ-
χνίαν, ἧς χάριν ταῦτα πάσχεις.

Ὁξος ἐποτίσθης, καὶ χολήν, Οἰκτίρμον,
τὴν πάλαι λύων γεῦσιν.

Ἰκρίω προσεπάγης, ὁ πάλαι τὸν λαόν
σου, στύλῳ νεφέλης σκέπων.

Αἱ Μυροφόροι, Σῶτερ, τῷ τάφῳ προσελ-
θοῦσαι, προσέφερόν σοι μύρα.

Ἀνάστηθι, Οἰκτίρμον, ἡμᾶς ἐκ τῶν βα-
ράθρων, ἐξανιστῶν τοῦ ἄδου.

Ἀνάστα, Ζωοδότα, ἡ σὲ τεκοῦσα Μήτηρ,
δακρυρροοῦσα λέγει:

Σπεῦσον ἐξαναστῆναι, τὴν λύπην λύων,
Λόγε, τῆς σὲ ἀγνώως τεκούσης.

Οὐράνιοι Δυνάμεις, ἐξέστησαν τῷ φόβῳ,
νεκρὸν σε καθορῶσαι.

Τοῖς πόθῳ τε καὶ φόβῳ, τὰ Πάθη σου
τιμῶσι, δίδου πταισμάτων λύσιν.

Ὁ φρικτὸν καὶ ξένον, θέαμα, Θεοῦ Λόγε!
πῶς γῇ σε συγκαλύπτει;

Φέρων πάλαι φεύγει, Σῶτερ, Ἰωσήφ σε,
καὶ νῦν σε ἄλλος θάπτει.

Κλαίει καὶ θρηνεῖ σε, ἡ Πάναγνος σου
Μήτηρ, Σωτήρ μου, νεκρωθέντα.

Φρίττουσιν οἱ νόες, τὴν ξένην καὶ φοι-
κτὴν σου, ταφὴν τοῦ πάντων Κτίστου.

Ἑρρανάν τὸν τάφον, αἱ Μυροφόροι μύρα,
λίαν πρῶτῳ ἐλθοῦσαι.

Εἰρήνην Ἐκκλησίᾳ, λαῷ σου σωτηρίαν,
δώρησαι σῇ ἐγέρσει.

Δόξα, Πατρί.

Ὡ Τριάς Θεέ μου, Πατὴρ, Υἱὸς καὶ
Πνεῦμα, ἐλέησον τὸν κόσμον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἰδεῖν τὴν τοῦ Υἱοῦ σου Ἀνάστασιν,
Παρθένε, ἀξιώσον σοὺς δούλους.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον Τροπάριον.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, ὕμνον τῇ ταφῇ σου,
προσφέρουσι, Χριστέ μου.

Εἶτα συναπτὴ μικρὰ παρὰ τοῦ ἱερέως καὶ
ἡ Ἐκφώνησις:

Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεὺς τῆς εἰρήνης, Χριστέ ὁ
Θεὸς ἡμῶν κτλ.

Καὶ ἐνθὺς τὰ Εὐλογητάρια εἰς ἤχον πλ. α'.

Ἐν ἐκάστῳ δὲ λέγομεν τὸ
Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, διδάξόν με τὰ
δικαιώματά σου.

Τῶν Ἀγγέλων ὁ δῆμος, κατεπλάγη
 ὄρων σε, ἐν νεκροῖς λογισθέντα· τοῦ θανάτου
 δέ, Σωτῆρ, τὴν ἰσχὺν κατελόντα, καὶ σὺν
 ἑαυτῷ τὸν Ἀδὰμ ἐγείραντα, καὶ ἐξ ἅδου
 πάντας ἐλευθερώσαντα.

Τί τὰ μύρα, συμπαθῶς τοῖς δάκρυσιν,
 ὦ Μαθήτριά, κρινάτε; ὁ ἀστράπτων ἐν τῷ
 τάφῳ Ἀγγελος, προσεφθέγγετο ταῖς Μυρο-
 φόροις· Ἴδετε ὑμεῖς τὸν τάφον καὶ ἤσθητε·
 ὁ Σωτῆρ γὰρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Αἰὼν πρωί, Μυροφόροι ἔδραμον, πρὸς τὸ
 μνήμά σου θρηνολογοῦσαι· ἀλλ' ἐπέστη
 πρὸς αὐτάς ὁ Ἀγγελος, καὶ εἶπε· Θρήνου ὁ
 καιρὸς πέπαυται· μὴ κλαίετε· τὴν Ἀνά-
 στασιν δέ, Ἀποστόλοις εἶπατε.

Μυροφόροι γυναῖκες, μετὰ μύρων ἐλθοῦσαι,
 πρὸς τὸ μνήμά σου, Σῶτερ, ἐνηχοῦντο,
 Ἀγγέλου τρανῶς πρὸς αὐτάς φθεγγομένου·
 Τί μετὰ νεκρῶν τὸν ζῶντα λογιζέσθε; ὥς
 Θεὸς γὰρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Δόξα Τριαδικόν.

Προσκυνοῦμεν Πατέρα, καὶ τὸν τοῦτου
 Υἱόν τε, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἀγίαν
 Τριάδα, ἐν μιᾷ τῇ οὐσίᾳ, σὺν τοῖς Σεραφίμ,

καὶ ὄντες τὸ Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ, Κύριε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ζωοδότῃν τεκοῦσα, ἐλυτρώσω, Παρ-
 θένε, τὸν Ἀδὰμ ἀμαρτίας, χαρμονὴν δὲ τῇ
 Εὐᾷ, ἀντὶ λύπης παρέσχεας, ρεύσαντα ζωῆς,
 Ἰουνα πρὸς ταύτην δέ, ὁ ἐκ σοῦ σαρκωθείς
 Θεὸς καὶ ἄνθρωπος.

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα,
 Δόξα σοι ὁ Θεός. (Ἐκ τρίτου.)

Εἶπα Συναπτή μικρὰ παρὰ τοῦ Ἱερέως ἡ
 Ἐκφώνησις· Ὅτι σὲ αἰνοῦσι πᾶσαι αἱ Δυνάμεις
 τῶν Οὐρανῶν, κλπ. καὶ εὐθὺς τὸ.

Ἐξάποστειλάριον. Ἦχος β'.

Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τοῦτο λέγεται τρεῖς μόνον, καὶ οὐδὲν ἄλλο.

Εἰς τοὺς Αἰῶνες ἰστώμεν στίχους δ', καὶ
 ψάλλομεν ταῦτα τὰ Συχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος β'.

Σήμερον συνέχει τάφος, τὸν συνέχοντα
 παλάμη τὴν Κτίσιν· καλύπτει λίθος, τὸν
 καλύψαντα ἀρετῇ τοὺς οὐρανοὺς· ὕπνοι ἡ
 ζωὴ, καὶ ἄδης τρέμει, καὶ Ἀδὰμ τῶν δε-
 σμῶν ἀπολύεται. Δόξα τῇ σῇ Οἰκονομίᾳ,
 δι' ἧς τελέσας πάντα σαββατισμὸν αἰώνιον,

ἔδωρήσω ἡμῖν τὴν παναγίαν ἐκ νεκρῶν σου
 Ἀνάστασιν.

Ὁ αὐτός.

Τί τὸ ὁρώμενον θέαμα; τίς ἡ παροῦσα
κατάπαυσις; ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, τὴν
διὰ πάθους τελέσας Οἰκονομίαν, ἐν τάφῳ
σαββατίζει, καὶ νῦν ἡμῖν παρέχων σαββατι-
σμόν. Αὐτῷ βοήσωμεν. Ἀνάστα ὁ Θεός, κρί-
νων τὴν γῆν, ὅτι σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰ-
ῶνας, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ηχος β'.

Ἡχος β'.
 Δεῦτε ἰδῶμεν τὴν ζωὴν ἡμῶν ἐν τάφῳ κει-
 μένην, ἵνα τοὺς ἐν τάφοις κειμένους ζωοποι-
 ῇ. Δεῦτε σήμερον, τὸν ἐξ Ἰούδα ὑπνοῦντα
 θεῶμενοι, προφητικῶς αὐτῷ ἐκδοήσωμεν·
 Ἀναπεσὼν κεκοίμησαι ὡς λέων, τίς ἐγε-
 ρεῖ σε, Βασιλεῦ; ἀλλ' ἀνάστηθι αὐτεξου-
 σίως, ὁ τοῦ ἐαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἐκουσίως·
 Κύριε, δόξα σοι.

*Ηχος πλ. β'.

Ἦτήσατο Ἰωσήφ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ,
καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ· ἔδει
γὰρ αὐτὸν ἐκ τάφου ὡς ἐκ παστᾶδος προελ-
θεῖν· ὁ συντρίψας κράτος θανάτου καὶ ἀνοί-

Ξας πύλας Παραδείσου ἄνθρωποις, δόξα σοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τὴν σήμερον μυστικῶς, ὁ μέγας Μωϋσῆς
προδιετυπούτο λέγων. Καὶ εὐλόγησεν ὁ
Θεός, τὴν ἡμέραν τὴν ἐβδόμην· τοῦτο γὰρ
ἐστὶ τὸ εὐλογημένον Σάββατον· αὕτη ἐστὶν
ἡ τῆς καταπαύσεως ἡμέρα, ἐν τῇ κατέπαυ-
σεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ ὁ μονογε-
νὴς υἱὸς τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς κατὰ τὸν θάνατον
οἰκονομίας τῇ σαρκὶ σαββατίσας, καὶ εἰς ὃ
ἦν πάλιν ἐπανελθὼν διὰ τῆς Ἀναστάσεως,
ἐδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ὥς μό-
νος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν, Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις.

Δοξολογία Μεγάλη.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν τελείται ἡ Ἑξοδος τοῦ Ἐπιταφίου, φερομένου ἐπὶ κεφαλῆς ὑπὸ τῶν ἱερέων καὶ περιγομένου μετὰ τοῦ ἱεροῦ Ἐυαγγελίου κύκλῳ τοῦ ναοῦ. Ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, ἣ ἀπὸ τοῦ ναοῦ ἕξοδος καὶ ἡ ἐπάνοδος γίνεται κατὰ τὴν ἐξῆς τάξιν· πρῶτοι ἡρῶνται οἱ ἱερεῖς, εἶτα ἔπονται οἱ Χοροὶ τῶν ψαλτῶν, μετὰ αὐτοὺς ὁ πατριάρχης, καὶ εἶτα οἱ ἀρχιερεῖς, ὧν τέσσαρες ἢ ἕξ αἰρουνεὶ τὸν ἱερὸν Ἐπιτάφιον, ἀκολουθοῦντος τοῦ λαοῦ.

Τὸν ἥλιον κρύψαντα τὰς ἰδίας ἀκτῖνας, καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ διαρραγὲν τῷ τοῦ Σωτῆρος θανάτῳ, ὁ Ἰωσήφ θεασάμενος προσῆλθε τῷ Πιλάτῳ, καὶ καθικετεύει λέγων· Δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, τὸν ἐκ βρέφους ὡς ξένον ξενωθέντα ἐν κόσμῳ· δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ὃν ἐμόφυλοι μισοῦντες θανατοῦσιν ὡς ξένον· δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ὃν ξενίζομαι βλέπειν τοῦ θανάτου τὸν ξένον· δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ὅστις εἶδε ξενίζειν τοὺς πτωχοὺς τε καὶ ξένους· δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ὃν Ἑβραῖοι τῷ φόβῳ ἀπεξένωσαν κόσμῳ· δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ἵνα κρύψω ἐν τάφῳ, ὃν ὡς ξένος οὐκ ἔχει τὴν κεφαλὴν ποῦ κλίνει· δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ὃν ἡ Μήτηρ καθορώσα νεκρωθέντα ἐβόα· Ὁ Υἱὲ καὶ Θεέ μου, εἰ καὶ τὰ σπλάχνα τιτρώσκωμαι, καὶ καρδίαν σπαράττωμαι, νεκρόν σε καθορώσα, ἀλλὰ τῇ σῇ Ἀναστάσει θαρροῦσα μεγαλύνω· καὶ τοῦτοις τοίνυν τοῖς λόγοις δυσωπῶν τὸν

Πιλάτον ὁ Εὐσχήμων, λαμβάνει τοῦ Σωτῆρος τὸ Σῶμα, ὃ καὶ φόβῳ ἐν σινδόνι ἐνειλήσας καὶ σμύρνη, κατέθετο ἐν τάφῳ τὸν παρέχοντα πᾶσι ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐπαγγελιοῦσθης τῆς ἱερᾶς πομπῆς εἰς τὸν ναὸν ὁ Πατριάρχης (ἢ ὁ Ἀρχιερεὺς, ἢ ὁ Προϊστάμενος) εὐαγγελίζεται μετὰ τῆς συνοδείας αὐτοῦ εἰς τὸ Ἱερὸν καὶ εὐθὺς ἐκφωνεῖ· Πρόσσωμεν. Εἰρήνη πᾶσι. Σοφία. Εἰπα ψάλλει τὰ ἀπολυτίκια· Ὅτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον καὶ θυμῷ κύνῳ τὴν Ἁγίαν Τραπέζαν προπορευόμενος ἔμπροσθεν τοῦ Ἐπιταφίου, ἀκολούθως· Ταῖς Μυροφόροις γυναῖξί· καὶ ὁ Εὐσχήμων Ἰωσήφ καὶ τιθέασιν Ἱεροῖς τὸν Ἐπιτάφιον ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπέζης, ὃ δὲ ἀναγνώστης ἔξωθεν ἀναγινώσκει τὸ

Τροπάριον τῆς Προφητείας. Ἦχος β'.

Ὁ συνέχων τὰ πέρατα, τάφῳ συσχεθῆναι κατεδέξω, Χριστέ, ἵνα τῆς τοῦ ἄδου καταπτώσεως, λυτρώσης τὸ ἀνθρώπινον, καὶ ἀθανάτισας ζωώσης ἡμᾶς, ὡς Θεὸς ἀθάνατος.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Ἀνάστα, Κύριε, βοήθησον ἡμῖν καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐνεκεν τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός σου.
Στίχος. Ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ὡσὶν ἡμῶν ἠκούσαμεν.

Ἐπειδὴ δ' ὁ ναὸς
Νεῖω ὁ Κριεὺς εἰσέρ
χεται εἰς τὸ ἅγιον
Βῆμα τῶν ἁγίων
οὐκ ἔστιν ἡμεῖς

1. Ζα' ἀρχαῖα
τυπικὰ σημεῖον εἰν
ὅτι ζοφεῖται μένον τὸ
ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ
μελεῖ τοῦ δευτέρου
εὐχί' ὁ ναὸς τῶν ἁγίων
τεοπαῖα.

Προφητείας 'Ιεζεκιήλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΑΖ', 1.

Ἐγένετο ἐπ' ἐμὲ χεῖρ Κυρίου, καὶ ἐξήγαγέ με ἐν πνεύματι Κυρίου, καὶ ἔθηκε με ἐν μέσῳ τοῦ πεδίου· καὶ τοῦτο ἦν μεστὸν ὁστέων ἀνθρωπίνων· καὶ περιήγαγέ με ἐπ' αὐτὰ κύκλωθεν κύκλῳ· καὶ ἰδοὺ πολλὰ σφόδρα ἐπὶ προσώπου τοῦ πεδίου, καὶ ἰδοὺ ξηρὰ σφόδρα. Καὶ εἶπε πρὸς με· Ὅτι ἀνθρώπου, εἰ ζήσεται τὰ ὁστέα ταῦτα· Καὶ εἶπα· Κύριε Κύριε, σὺ ἐπίστασαι ταῦτα. Καὶ εἶπε πρὸς με· Προφήτευσον ἐπὶ τὰ ὁστέα ταῦτα, καὶ ἐρεῖς αὐτοῖς· Τὰ ὁστέα τὰ ξηρά, ἀκούσατε λόγον Κυρίου· τάδε λέγει Κύριος τοῖς ὁστέοις τούτοις· Ἴδοὺ ἐγὼ φέρω εἰς ὑμᾶς πνεῦμα ζωῆς, καὶ δώσω εἰς ὑμᾶς νεῦρα, καὶ ἀνάξω εἰς ὑμᾶς σάρκας, καὶ ἐκτενῶ ἐφ' ὑμᾶς δέρμα, καὶ δώσω πνεῦμά μου εἰς ὑμᾶς, καὶ ζήσεσθε, καὶ γνώσεσθε ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος. Καὶ προσεφίητευσά, καθὼς ἐνετείλατό μοι Κύριος. Καὶ ἐγένετο φωνὴ ἐν τῷ ἐμὲ προφητεῦσαι· καὶ ἰδοὺ σεισμός· καὶ προσήγαγε τὰ ὁστέα, ἐκάτερον πρὸς τὴν ἁρμονίαν αὐτοῦ. Καὶ εἶδον· καὶ ἰδοὺ ἐπ' αὐτὰ νεῦρα καὶ σάρκες ἐφύοντο, καὶ ἀνέβαινεν ἐπ' αὐτὰ δέρμα ἐπάνω· καὶ πνεῦμα οὐκ ἦν ἐν αὐτοῖς. Καὶ εἶπε πρὸς με· Προφήτευσον ἐπὶ τὸ πνεῦμα, υἱὲ ἀνθρώπου, προφήτευσον καὶ εἰπὲ τῷ πνεύματι· Τάδε λέγει Κύριος Κύριος. Ἐκ τῶν τεσσάρων πνευμάτων ἐλθέ, καὶ ἐμφύσησον εἰς τοὺς νεκροὺς τούτους, καὶ ζησάτωσαν. Καὶ προσεφίητευσά καθ' ὅ,τι ἐνετείλατό μοι· καὶ εἰσῆλθεν εἰς αὐτοὺς τὸ πνεῦμα, καὶ ἔζησαν καὶ ἕστησαν ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῶν, συναγωγὴ πολλὴ σφόδρα. Καὶ ἐλάλησε Κύριος πρὸς με, λέγων· Ὅτι ἀνθρώπου, τὰ ὁστέα ταῦτα πᾶς οἶκος Ἰσραὴλ ἐστίν· αὐτοὶ λέγουσιν· Ξηρὰ γέγονε τὰ ὁστέα ἡμῶν, ἀπόλωλεν ἡ ἐλπίς ἡμῶν, διαπεφωγήκαμεν.

Διὰ τοῦτο προφήτευσον καὶ εἰπὲ πρὸς αὐτούς· Τάδε λέγει Κύριος Κύριος· Ἴδοὺ ἐγὼ ἀνοίγω τὰ μνημεῖα ὑμῶν καὶ ἀνάξω ὑμᾶς ἐκ τῶν μνημάτων ὑμῶν, καὶ εἰσάξω ὑμᾶς εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἰσραὴλ· καὶ γνώσεσθε ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος, ἐν τῷ ἀνοῖξαι με τοὺς τάφους ὑμῶν, τοῦ ἀναγαγεῖν με ἐκ τῶν τάφων τὸν λαόν μου· Καὶ δώσω τὸ πνεῦμά μου εἰς ὑμᾶς, καὶ ζήσεσθε, καὶ θήσονται ὑμᾶς ἐπὶ τὴν γῆν ὑμῶν, καὶ γνώσεσθε ὅτι ἐγὼ Κύριος· ἐλάλησα καὶ ποιήσω, λέγει Κύριος Κύριος.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Προκείμενον. Ἦχος βαρύς.

Ἀναστήθι, Κύριε ὁ Θεός μου, ὑψωθήτω ἡ χεὶρ σου.
Στίχος. Ἐξομολογήσομαι σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Πρὸς Κορινθ. Α' Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφάλαιον Ε', 6.

Ἀδελφοί, μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ. Ἐκ καθάρτε οὖν τὴν παλαιὰν ζύμην, ἵνα ᾗτε νέον φύραμα, καθὼς ἐστε ἄζυμοι· καὶ γὰρ τὸ Πάσχα ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστός. Ὡστε ἐορτάζωμεν, μὴ ἐν ζύμῃ παλαιᾷ, μηδὲ ἐν ζύμῃ κακίας καὶ πονηρίας, ἀλλ' ἐν ἄζυμοις εὐκρινείας καὶ ἀληθείας. (Πρὸς Γαλάτ. Κεφ. Γ', 13). Χριστὸς γὰρ ἡμᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρτας τοῦ νόμου, γενόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κατάρτα. Πέγνυται γάρ· Ἐπικατάρτατος πᾶς ὁ κρεμνόμενος ἐπὶ βόλου· ἵνα εἰς τὰ ἔθνη ἡ εὐλογία τοῦ Ἀβραάμ γέννηται ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἵνα τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πνεύματος λάβωμεν διὰ τῆς πίστεως.

Ἀλληλουῖα. Ἦχος πλ. α'.

Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτω-

σαν οἱ ἔχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Στίχος. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλείπεταισαν, ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός.

Στίχος. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ δίκαιοι εὐφρανθήσονται.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῇ ἐπαύριον, ἣτις ἐστὶ μετὰ τὴν Παρασκευήν, συνήχθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ οἱ Φαρισαῖοι πρὸς Πιλάτον, λέγοντες· Κύριε ἐμνήσθημεν, ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλάνος εἶπεν, ἔτι ζῶν· Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγείρομαι. Κέλευσον οὖν ἀσφαλισθῆναι τὸν τάφον ἕως τῆς τρίτης ἡμέρας· μήποτε ἐλθόντες οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ νυκτός, κλέψωσιν αὐτόν, καὶ εἰπωσι τῷ λαῷ· Ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν· καὶ ἔσται ἡ ἐσχάτη πλάνη χειρῶν τῆς πρώτης. Ἐφη δὲ αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· Ἐχετε κουστωδίαν, ὑπάγετε, ἀσφαλίσασθε ὡς οἴδατε. Οἱ δέ, πρεσβεύοντες ἠσφάλισαντο τὸν τάφον, σφραγίσαντες τὸν λίθον, μετὰ τῆς κουστωδίας.

Ἐκτενής· Εἴπωμεν πάντες. Πληρώσωμεν τὴν ἐωθινήν καὶ τὰ λοιπά, ὥς συνήθως, καὶ Ἀπόλυσις.

Σα δούλω καὶ μεγάλῃ Σεβασίῃ
 ὁ ἑσπερινός καὶ ἡ δευτέρα
 τοῦ Μ. Βασιλείου

υψωσάτω

ῥαίων. Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως ἀναγινώσκεται
 ὁ Προμιακός· εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκτίραξά ψάλλο-
 μεν Συχηρὰ Ἀναστάσιμα τέσσαρα καὶ τρία
 Ἰδιόμηναι τῆς ἡμέρας, δευτεροῦντες τὸ Πρώτον.

Συχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος α'.

Τὰς ἑσπερινὰς ἡμῶν εὐχὰς πρόσδεξαι, ἅγιε
 Κύριε, καὶ παράσχευ ἡμῖν ἄφεσιν ἁμαρτιῶν
 δτιμόνος εἰ δὲ δέξας, ἐν Κόσμῳ τὴν Ἀνάστασιν.

Κυκλώσατε, λαοὶ Σιών, καὶ περιλάβετε
 αὐτήν, καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ, τῷ ἀναστάντι
 ἐκ νεκρῶν· ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ
 λυτρωσάμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Δεῦτε, λαοί, ὑμνήσωμεν καὶ προσκυνήσω-
 μεν Χριστὸν, δοξάζοντες αὐτοῦ τὴν ἐκ νε-
 κρῶν Ἀνάστασιν· ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς
 ἡμῶν, ὁ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ τὸν κό-
 σμον λυτρωσάμενος.

Τῷ πάθει σου, Χριστέ, παθῶν ἡλευθερώ-
 θημεν, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου, ἐκ φθορᾶς
 ἐλυτρώθημεν· Κύριε, δόξα σοι.

Συχηρὰ Ἰδιόμεια. Ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον ὁ ἄδης στένων βοᾷ. Συνέφερέ μοι, εἰ τὸν ἐκ Μαρίας γεννηθέντα, μὴ ὑπεδέξαμην· ἐλθὼν γὰρ ἐπ' ἐμέ, τὸ κράτος μου ἔλυσε· πύλας χαλκᾶς συνέτριψε· ψυχάς, ἃς κατεῖχον τὸ πρὶν, Θεὸς ὦν ἀνέστησε. Δόξα Κύριε τῷ Σταυρῷ σου καὶ τῇ Ἀναστάσει σου.
(Δίς.)

Σήμερον ὁ ἄδης στένων βοᾷ. Κατελύθη μου ἡ ἐξουσία· ἐδεξάμην θνητόν, ὥσπερ ἕνα τῶν θανόντων· τοῦτον δὲ κατέχειν ὅλως οὐκ ἰσχύω, ἀλλ' ἀπολῶ μετὰ τούτου, ὦν ἐβασίλευον· ἐγὼ εἶχον τοὺς νεκροὺς ἀπ' αἰῶνος, ἀλλὰ οὗτος ἰδοὺ πάντας ἐγείρει. Δόξα, Κύριε τῷ Σταυρῷ σου, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου.

Σήμερον ὁ ἄδης στένων βοᾷ. Κατεπόθη μου τὸ κράτος· ὁ Ποιμὴν ἐσταυρώθη, καὶ τὸν Ἀδὰμ ἀνέστησεν· ὦν περ ἐβασίλευον ἐστέρημαι, καὶ οὐς κατέπιον ἰσχύσας, πάντας ἐξήμεσα· ἐκένωσε τοὺς τάφους ὁ σταυρωθεὶς· οὐκ ἰσχύει τοῦ θανάτου τὸ κράτος. Δόξα, Κύριε, τῷ Σταυρῷ σου καὶ τῇ Ἀναστάσει σου.
Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τὴν σήμερον μυστικῶς ὁ μέγας Μωϋσῆς προδιετυποῦντα λέγων· Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς

τὴν ἡμέραν τὴν ἐβδόμην· τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ εὐλογημένον Σάββατον· αὕτη ἐστὶν ἡ τῆς καταπαύσεως ἡμέρα· ἐν ἣ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς κατὰ τὸν θάνατον οἰκονομίας τῇ σαρκὶ σαββατίσας· καὶ εἰς ὃ ἦν, πάλιν ἐπανελθὼν, διὰ τῆς Ἀναστάσεως, ἐδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ὥς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος α'.

Τὴν παγκόσμιον δόξαν, τὴν ἐξ ἀνθρώπων σπαρείσαν, καὶ τὸν Δεσπότην τεκοῦσαν, τὴν ἐπουράνιον πύλην, ὑμνήσωμεν Μαρίαν τὴν Παρθένον, τῶν Ἀσωμάτων τὸ ἄσμα, καὶ τῶν πιστῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα· αὕτη γὰρ ἀνεδείχθη οὐρανὸς καὶ ναὸς τῆς Θεότητος· αὕτη τὸ μεσότοιχον τῆς ἔχθρας κατελοῦσα, εἰρήνην ἀντεισῆξε, καὶ τὸ βασίλειον ἠνέφξε. Ταύτην οὖν κατέχοντες τῆς πίστεως τὴν ἄγκυραν, ὑπέρμαχον ἔχομεν τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Κύριον. Θαρσείτω τοίνυν, θαρσείτω λαὸς τοῦ Θεοῦ· καὶ γὰρ αὐτὸς πολεμήσει, τοὺς ἐχθροὺς ὡς παντοδύναμος.

Εἰσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου· τὸ Φῶς ἱλα-
ρόν, καὶ εὐθὺς τὰ Ἀναγνώσματα.

Ἀνάγνωσμα Α'.

Γενέστω τὸ Ἀνάγνωσμα. Κεφ. Α', 1.

Ἦν ἀρχὴ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.
Ἡ δὲ γῆ ἦν ἄορατος καὶ ἀκατασκεύαστος, καὶ σκότος
ἐπάνω τῆς ἀβύσσου, καὶ πνεῦμα Θεοῦ ἐπερέετο ἐπάνω
τοῦ ὕδατος. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Γενηθήτω φῶς· καὶ
ἐγένετο φῶς. Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς ὅτι καλόν· καὶ
διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀνὰ μέσον τοῦ φωτός καὶ ἀνὰ μέσον
τοῦ σκότους. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς ἡμέραν,
καὶ τὸ σκότος ἐκάλεσε Νύκτα. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα,
καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα μία. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Γε-
νηθήτω στερέωμα ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος· καὶ ἔστω δια-
χωρίζον ἀνὰ μέσον ὕδατος καὶ ὕδατος· καὶ ἐγένετο οὕ-
τω. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα, καὶ διεχώρι-
σεν ὁ Θεὸς ἀνὰ μέσον τοῦ ὕδατος, τοῦ ἐπάνω τοῦ στε-
ρεώματος, καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ ὕδατος τοῦ ὑποκάτω τοῦ
στερεώματος. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα Οὐ-
ρανόν· καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς ὅτι καλόν. Καὶ ἐγένετο ἑσπέ-
ρα, καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα δευτέρα. Καὶ εἶπεν ὁ
Θεός· Συναχθήτω τὸ ὕδωρ, τὸ ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ,
εἰς συναγωγὴν μίαν, καὶ ὀφθήτω ἡ ξηρά· καὶ ἐγένετο
οὕτω. Καὶ συνήχθη τὸ ὕδωρ, τὸ ὑποκάτω τοῦ οὐρα-
νοῦ, εἰς τὰς συναγωγὰς αὐτῶν, καὶ ὤφθη ἡ ξηρά. Καὶ
ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὴν ξηρὰν γῆν, καὶ τὰ συστήματα
τῶν ὕδατων ἐκάλεσε Θάλασσας. Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς ὅτι
καλόν. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Βλαστήσάτω ἡ γῆ βοτάνη
χόρτου, σπείρον σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ' ὁ-
μοιότητα, καὶ ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπόν, οὗ τὸ
σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ

ἐγένετο οὕτω. Καὶ ἐξήγεγεν ἡ γῆ βοτάνην χόρτου,
σπείρον σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ' ὁμοιότητα, καὶ
ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπόν, οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν
αὐτῷ κατὰ γένος ἐπὶ γῆς. Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς ὅτι καλόν.
Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα τρίτη.

Ἀνάγνωσμα Β'.

Προφητείας Ἰωνᾶ τὸ Ἀνάγνωσμα. Κεφ. Α' 1.

Ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἰωνᾶν τὸν τοῦ Ἀμαθὶ
λέγων· Ἀνάστηθι καὶ πορεύθητι εἰς Νινευῖ, τὴν πόλιν
τὴν μεγάλην, καὶ κήρυξον ἐν αὐτῇ, ὅτι ἀνέβη ἡ κραυγὴ
τῆς κακίας αὐτῆς πρὸς με. Καὶ ἀνέστη Ἰωνᾶς τοῦ
φυγεῖν εἰς Θαρσεῖς ἐκ προσώπου Κυρίου· καὶ κατέβη
εἰς Ἰόππην, καὶ ᾤρε πλοῖον βαδίζον εἰς Θαρσεῖς, καὶ
εἴσωκε τὸν ναῦλον αὐτοῦ καὶ ἀνέβη εἰς αὐτὸ τοῦ
πλεῦσαι μετ' αὐτῶν εἰς Θαρσεῖς ἐκ προσώπου Κυρίου.
Καὶ Κύριος ἐξήγειρε πνεῦμα μέγα εἰς τὴν θάλασσαν
καὶ ἐγένετο κλύδων μέγας ἐν τῇ θαλάσσῃ, καὶ τὸ
πλοῖον ἐκινδύνευε τοῦ συντριβῆναι. Καὶ ἐφοβήθησαν
οἱ ναυτικοί, καὶ ἀνέβδων ἕκαστος πρὸς τὸν Θεὸν αὐ-
τοῦ, καὶ ἐκβολὴν ἐποίησαντο τῶν σκευῶν τῶν ἐν τῷ
πλοίῳ εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ κουφισθῆναι ἀπ' αὐτῶν.
Ἰωνᾶς δὲ κατέβη εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ πλοίου, καὶ
ἐκάθευδε καὶ ἔρρεγε. Καὶ προσῆλθε πρὸς αὐτὸν ὁ
πρωρεὺς καὶ εἶπεν αὐτῷ· Τί σὺ ῥέγχεις; ἀνάστα, καὶ
ἐπικαλοῦ τὸν Θεόν σου, εἴ πως διασώσῃ ὁ Θεὸς ἡμᾶς,
καὶ οὐ μὴ ἀπολώμεθα. Καὶ εἶπεν ἕκαστος πρὸς τὸν
πλησίον αὐτοῦ· Δεῦτε βάλωμεν κλήρους καὶ ἐπιγνώ-
μεν τίνας ἔνεκεν ἡ κακία αὕτη ἐστὶν ἐφ' ἡμᾶς. Καὶ
ἐβάλον κλήρους· καὶ ἔπεσεν ὁ κλῆρος ἐπὶ Ἰωνᾶν. Καὶ
εἶπον πρὸς αὐτόν· Ἀπάγγειλον ἡμῖν τίνας ἔνεκεν τὸ
κακὸν τοῦτο ἐν ἡμῖν; τίς σου ἡ ἐργασία ἐστὶ; καὶ
πῶθεν ἔρχει; καὶ ποῦ πορεύει; καὶ ἐκ ποίας χώρας

καὶ ἐκ ποίου λαοῦ εἶ σύ ; Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Δούλος Κυρίου εἰμὶ ἐγώ, καὶ Κύριον τὸν Θεὸν τοῦ Οὐρανοῦ ἐγὼ σέβομαι, ὃς ἐποίησε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηράν. Καὶ ἐφοβήθησαν οἱ ἄνδρες φόβον μέγαν· καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν· Τί τοῦτο ἐποίησας ; διότι ἔγνωσαν οἱ ἄνδρες ὅτι ἐκ προσώπου Κυρίου ἦν φεύγων, ὅτι ἀπήγγειλεν αὐτοῖς· καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν· Τί ποιήσομέν σοι, καὶ κοπάσει ἡ θάλασσα ἀφ' ἡμῶν ; ὅτι ἡ θάλασσα ἐπορεύετο καὶ ἐξηγείρε μᾶλλον κλύδωνα. Καὶ εἶπεν Ἰωνᾶς πρὸς αὐτούς· Ἀρατέ με καὶ ἐμβάλετέ με εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ κοπάσει ἡ θάλασσα ἀφ' ὑμῶν· διότι ἔγνωκα ἐγώ, ὅτι δι' ἐμὲ ὁ κλύδων ὁ μέγας οὗτος ἐφ' ὑμᾶς ἐστίν. Καὶ παρεβιάζοντο οἱ ἄνδρες τοῦ ἐπιστρέφειν πρὸς τὴν γῆν, καὶ οὐκ ἠδύναντο, ὅτι ἡ θάλασσα ἐπορεύετο καὶ ἐξηγείρετο μᾶλλον ἐπ' αὐτούς. Καὶ ἀνεβόησαν πρὸς Κύριον, καὶ εἶπον· Μηδὲν ὡς, Κύριε· μὴ ἀπολώμεθα ἕνεκεν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου τούτου, καὶ μὴ δῶς ἐφ' ἡμᾶς αἷμα δίκαιον, διότι σύ, Κύριε, ὁν τρόπον ἐβούλου, πεποίηκας. Καὶ ἔλαβον τὸν Ἰωνᾶν καὶ ἐνέβαλον αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν. Καὶ ἔστη ἡ θάλασσα ἐκ τοῦ σάλου αὐτῆς. Καὶ ἐφοβήθησαν οἱ ἄνδρες φόβῳ μεγάλῳ τὸν Κύριον, καὶ ἔθυσαν θυσίαν τῷ Κυρίῳ, καὶ ἠΐξαντο τὰς εὐχάς. Καὶ προσέταξε Κύριος κῆτει μεγάλῳ καταπιεῖν τὸν Ἰωνᾶν καὶ ἦν Ἰωνᾶς ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας. (Κεφ. Β', 1.) Καὶ προσηύξατο Ἰωνᾶς πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν αὐτοῦ ἐκ τῆς κοιλίας τοῦ κήτους, καὶ εἶπεν· Ἐβόησα ἐν θλίψει μου πρὸς Κύριον τὸν Θεόν μου, καὶ εἰσήκουσέ μου· ἐκ κοιλίας Ἀδοῦ κραυγῆς μου ἤκουσας, φωνῆς μου. Ἀπέρριψάς με εἰς βῆθι καρδιάς θαλάσσης, καὶ ποταμοὶ ἐκύκλωσάν με. Πάντες οἱ μετεωρισμοὶ σου καὶ τὰ κύματα σου ἐπ' ἐμὲ

διήλθον. Καὶ γὰρ εἶπον· Ἀπῶσμαι ἐξ ὀφθαλμῶν σου· ἄρα προσθήσω τοῦ ἐπιβλέψαι με πρὸς ναὸν τὸν ἅγιόν σου. Περιεχύθη μοι ὕδωρ ἕως ψυχῆς μου, ἄβυσσος ἐκύκλωσέ με ἐσχάτῃ· ἔδω ἡ κεφαλὴ μου εἰς σχισμὰς ὀρέων, κατέβην εἰς γῆν, ἧς οἱ μοχλοὶ αὐτῆς κάτοχοι αἰώνιοι. Καὶ ἀναβήτω ἐκ φθορᾶς ἡ ζωὴ μου πρὸς σέ, Κύριε ὁ Θεός μου. Ἐν τῷ ἐκλείπειν ἐξ ἐμοῦ τὴν ψυχὴν μου, τοῦ Κυρίου ἐμνήσθην καὶ ἔλθοι πρὸς σέ ἡ προσευχή μου πρὸς ναὸν τὸν ἅγιόν σου. Φυλασσόμενοι μάταια καὶ ψευδῇ, ἔλαιον αὐτοῖς ἐγκατέλιπον. Ἐγὼ δὲ μετὰ φωνῆς αἰνέσεως καὶ ἐξομολογήσεως θύσω σοι· ὅσα ἠϋξάμην ἀποδώσω σοι εἰς σωτηρίαν μου τῷ Κυρίῳ». Καὶ προσέταξε Κύριος τῷ κῆτει· καὶ ἐξέβαλε τὸν Ἰωνᾶν ἐπὶ τὴν ξηράν. (Κεφ. Γ', 1.) Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἰωνᾶν ἐκ δευτέρου λέγων· Ἀνάστη καὶ πορεύθητι εἰς Νινευί, τὴν πόλιν τὴν μεγάλην, καὶ κήρυξον ἐν αὐτῇ κατὰ τὸ ῥῆμα τὸ ἐμπροσθεν, ὃ ἐγὼ ἐλάλησα πρὸς σέ. Καὶ ἀνέστη Ἰωνᾶς καὶ ἐπορεύθη εἰς Νινευί, καθ' ὃ ἐλάλησεν αὐτῷ Κύριος· ἡ δὲ Νινευὶ ἦν πόλις μεγάλη τῷ Θεῷ, ὥσπερ πορείας ὁδοῦ τριῶν ἡμερῶν. Καὶ ἤρξατο Ἰωνᾶς τοῦ εἰσπορεύεσθαι εἰς τὴν πόλιν ὥσπερ πορείαν ἡμέρας μιᾶς, καὶ ἐκήρυξε καὶ εἶπεν· Ἔτι τρεῖς ἡμέραι, καὶ Νινευὶ καταστραφήσεται. Καὶ ἐπίστευσαν οἱ ἄνδρες Νινευὶ τῷ Θεῷ, καὶ ἐκήρυξαν νηστείαν, καὶ ἐνεδύσαντο σάκκους ἀπὸ μεγάλου αὐτῶν ἕως μικροῦ αὐτῶν. Καὶ ἤγγισεν ὁ λόγος πρὸς τὸν βασιλεῖα τῆς Νινευὶ, καὶ ἐξανέστη ἀπὸ τοῦ θρόνου αὐτοῦ, καὶ περιέλειτο τὴν στολὴν αὐτοῦ ἀφ' ἐαυτοῦ, καὶ περιεβύλετο σάκκον, καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ σποδοῦ καὶ ἐκηρύχθη καὶ ἐρέθη ἐν τῇ Νινευὶ παρὰ τοῦ βασιλέως καὶ παρὰ τῶν μεγιστάνων αὐτοῦ, λεγόντων· Οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ κτήνη καὶ οἱ

βόες καὶ τὰ πρόβατα μὴ γευσάσθωσαν, μὴδὲ νεμέ-
θωσαν, μὴδὲ ὕδωρ πίτωσαν. Καὶ περιβάλοντο σάκα-
κους οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ κτήνη καὶ ἀνεβόησαν πρὸς
τὸν Θεὸν ἐκτενωῶς· καὶ ἀπέστρεψαν ἕκαστος ἀπὸ τῆς
ὁδοῦ αὐτῶν τῆς πονηρᾶς καὶ ἀπὸ ἀδικίας τῆς ἐν χει-
ρὶν αὐτῶν, λέγοντες· Τίς οἶδεν εἰ μετανοήσει ὁ Θεός
καὶ παρακληθήσεται καὶ ἀποστρέψει ἐξ ὀργῆς θυμοῦ
αὐτοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀπολώμεθα; Καὶ οἶδεν ὁ Θεός τὰ
ἔργα αὐτῶν, ὅτι ἀπέστρεψαν ἀπὸ τῶν ὁδῶν αὐτῶν τῶν
πονηρῶν καὶ μετενόησαν ὁ Θεός ἐπὶ τῇ κακίᾳ, ἣ ἐλά-
λῃς τοῦ ποιῆσαι αὐτοῖς, καὶ οὐκ ἐποίησα. (Κεφ. Δ'.
1). Καὶ ἐλυπήθη Ἰωνᾶς λύπην μεγάλην· καὶ συνεχύθη
καὶ προσηύχαστο πρὸς Κύριον, καὶ εἶπεν· Ὁ Κύ-
ριε, οὐχ οὗτοι οἱ λόγοι μου ἔτι ὄντος μου ἐν τῇ γῇ;
Διὰ τοῦτο πρεέφθασα τοῦ φυγεῖν εἰς Ὑαρσεῖς, διότι
ἔγνων ὅτι σὺ ἐλεήμων εἶ καὶ οἰκτίρμων, μακρόθυμος
καὶ πολυέλεος, καὶ μετανῶν ἐπὶ κακίαις. Καὶ νῦν,
Δέσποτα Κύριε, λάβε τὴν ψυχὴν μου ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι
καλὸν τὸ ἀποθανεῖν με μᾶλλον ἢ ζῆν με. Καὶ εἶπε
Κύριος πρὸς Ἰωνᾶν· Εἰ σφόδρα λελύπησαι σὺ; Καὶ
ἐξῆλθεν Ἰωνᾶς ἐκ τῆς πόλεως, καὶ ἐκάθισεν ἀπέναντι
τῆς πόλεως καὶ ἐποίησεν ἐαυτῷ σκηνήν, καὶ ἐκάθητο
ὑποκάτω αὐτῆς ἐν σκιᾷ, ἕως οὗ ἐπίδη τί ἔσται τῇ
πόλει. Καὶ προσέταξε Κύριος ὁ Θεός κολοκύνθῃ, καὶ
ἀνέβη ὑπὲρ κεφαλῆς Ἰωνᾶ τοῦ εἶναι ὑπεράνω τῆς κε-
φαλῆς αὐτοῦ, τοῦ σκιάζειν αὐτῷ ἀπὸ τῶν κακῶν αὐ-
τοῦ· καὶ ἐχάρη Ἰωνᾶς ἐπὶ τῇ κολοκύνθῃ χαρὰν μεγά-
λην. Καὶ προσέταξεν ὁ Θεός σκώληκι ἐωθινῇ τῇ ἐπαύ-
ριον, καὶ ἐπάταξε τὴν κολοκύνθην, καὶ ἐξηράνθη. Καὶ
ἐγένετο, ἅμα τῷ ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον, καὶ προσέταξεν
ὁ Θεός πνεύματι καύσωνι συκαίνοντι· καὶ ἐπάταξεν ὁ
ἥλιος ἐπὶ τὴν κεφαλὴν Ἰωνᾶ· καὶ ὠλιγοψύχῃς καὶ

ἀπελέγετο τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ εἶπε· Καλὸν μοι ἀπο-
θανεῖν με, ἢ ζῆν με. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεός πρὸς
Ἰωνᾶν· Εἰ σφόδρα λελύπησαι σὺ ἐπὶ τῇ κολοκύνθῃ;
Καὶ εἶπε· Σφόδρα λελύπημαι ἐγὼ ἕως θανάτου. Καὶ
εἶπε Κύριος· Σὺ μὲν ἐφείσω ὑπὲρ τῆς κολοκύνθης,
ὑπὲρ ἧς οὐκ ἐκακοπάθησας, οὐδὲ ἐξέθρεψας αὐτήν, ἣ
ἐγεννήθη ὑπὸ νύκτα καὶ ὑπὲρ νύκτα ἀπώλετο· ἐγὼ δέ
οὐ φείσομαι ὑπὲρ Νινευὶ τῆς πόλεως τῆς μεγάλης, ἐν
ἣ κατοικοῦσι πλείους ἢ δώδεκα μυριάδες ἀνθρώπων,
οἵτινες οὐκ ἔγνωσαν δεξιὰν αὐτῶν ἢ ἀριστεράν αὐτῶν
καὶ κτήνη πολλά.

Ἀνάγνωσμα Γ'.

Προφητείας Δανιὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα. Κεφ. Γ'. 1.
Ἔτους ἑκτωκαίδεκάτου, Ναβουχοδονόσορ ὁ βασι-
λεὺς ἐποίησε εἰκόνα χρυσοῦν ὕψος αὐτῆς πῆχεων
εἰρήκοντα, εὗρος αὐτῆς πῆχεων ἑξ· καὶ ἔστησεν αὐτήν
ἐν πεδίῳ Δαρηᾶ, ἐν χώρᾳ Βαβυλῶνος. Καὶ ἀπέστειλε
συναγαγεῖν τοὺς ὑπάτους καὶ τοὺς στρατηγοὺς καὶ
τοὺς τοπάρχας, ἡγουμένους καὶ τυράννους, καὶ τοὺς
ἐπ' ἔξουσιῶν καὶ πάντας τοὺς ἄρχοντας τῶν χωρῶν,
ἐλθεῖν εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς εἰκόνης, ἧς ἔστησε Ναβου-
χοδονόσορ ὁ βασιλεὺς. Καὶ συνήχθησαν οἱ τοπάρχαι,
ὑπατοὶ, στρατηγοί, ἡγούμενοι, τυράννοι μεγάλοι, οἱ
ἐπ' ἔξουσιῶν καὶ πάντες οἱ ἄρχοντες τῶν χωρῶν, εἰς
τὸν ἐγκαίνιασμόν τῆς εἰκόνης, ἧς ἔστησε Ναβουχοδο-
νόσορ ὁ βασιλεὺς· καὶ εἰστήκεισαν ἐνώπιον τῆς εἰκό-
νος. Καὶ ὁ κήρυξ ἔβόα ἐν ἰσχύϊ· Ὑμῖν λέγεται ἔθνη,
λαοί, φυλαὶ καὶ γλώσσαι. Ἢ ἂν ὦρα ἀκούσητε τῆς
φωνῆς τῆς σάλπιγγος, σύριγγός τε καὶ κιθάρης, συμ-
δύκης τε καὶ ψαλτηρίου, συμφωνίας καὶ παντὸς γέ-
νους μουσικῶν, πίπτοντες προσκυνεῖτε τῇ εἰκόνι τῇ
χρυσῇ, ἣ ἔστησε Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεὺς· καὶ ὁ

Ἰ ἂν μὴ πεσὼν προσκυνήσῃ, αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐμβληθήσεται εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην. Καὶ ἐγένετο, ὅτε ἤκουον οἱ λαοὶ τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος, σύριγγός τε καὶ κιθάρας, σαμβύκης τε καὶ ψαλτηρίου, καὶ συμφωνίας καὶ παντὸς γένους μουσικῶν, πίπτοντες πάντες οἱ λαοί, φυλαί, γλώσσαι, προσεκύνουν τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ, ἣ ἔστησε Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεὺς. Τότε προσῆλθον ἄνδρες Χαλδαῖοι, καὶ διέβαλον τοὺς Ἰουδαίους· καὶ ὑπολαβόντες, εἶπον Ναβουχοδονόσορ τῷ βασιλεῖ· Βασιλεῦ, εἰς τοὺς αἰῶνας ζῆθι· σὺ βασιλεῦ, ἔθηκες δόγμα, πάντα ἄνθρωπον, ὃς ἂν ἀκούσῃ τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος, σύριγγός τε καὶ κιθάρας, σαμβύκης τε καὶ ψαλτηρίου καὶ συμφωνίας, καὶ παντὸς γένους μουσικῶν, καὶ μὴ πεσὼν προσκυνήσῃ τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ, ἐμβληθήσεται εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην. Εἰσὶν οὖν ἄνδρες Ἰουδαῖοι, οὓς κατέστησας ἐπὶ τὰ ἔργα τῆς χώρας Βαβυλῶνος, Σεδράχ, Μισάχ καὶ Ἀβδεναγῶ, οἱ οὐκ ὑπήκουσαν, βασιλεῦ, τῷ δόγματί σου, καὶ τοῖς θεοῖς σου οὐ λατρεύουσι, καὶ τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ ἣ ἔστησας, οὐ προσκυνοῦσι. Τότε ὁ Ναβουχοδονόσορ ἐν θυμῷ καὶ ὀργῇ εἶπεν ἀγαγεῖν τὸν Σεδράχ, Μισάχ καὶ Ἀβδεναγῶ· καὶ ἤχθησαν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως· καὶ ἀπεκρίθη Ναβουχοδονόσορ καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Εἰ ἀληθῶς, Σεδράχ, Μισάχ καὶ Ἀβδεναγῶ, τοῖς θεοῖς μου οὐ λατρεύετε, καὶ τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ, ἣ ἔστησα, οὐ προσκυνεῖτε· Νῦν οὖν ἔχετε ἐτοίμως ἵνα, ὡς ἂν ἀκούσῃτε τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος, σύριγγός τε καὶ κιθάρας, σαμβύκης τε καὶ ψαλτηρίου καὶ συμφωνίας καὶ παντὸς γένους μουσικῶν, πεσόντες προσκυνήσῃτε τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ, ἣ ἔστησα· ἐὰν δὲ μὴ προσκυνήσῃτε, αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐμβληθήσεσθε εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην· καὶ τίς ἐστὶ Θεός, ὃς ἐξελεῖται ἡμᾶς ἐκ τῶν χειρῶν μου;

154
νην· καὶ τίς ἐστὶ Θεός, ὃς ἐξελεῖται ἡμᾶς ἐκ τῶν χειρῶν μου; Ἀπεκρίθησαν Σεδράχ, Μισάχ καὶ Ἀβδεναγῶ, λέγοντες τῷ βασιλεῖ Ναβουχοδονόσορ· Οὐ χρεῖαν ἔχομεν ἡμεῖς περὶ τοῦ ῥήματος τούτου ἀποκριθῆναι σοι· ἐστὶ γὰρ ὁ Θεός ἡμῶν ἐν οὐρανῷ, ὃ ἡμεῖς λατρεύομεν, δυνατὸς ἐξελεῖσθαι ἡμᾶς ἐκ τῆς καμίνου τοῦ πυρὸς τῆς καιομένης, καὶ ἐκ τῶν χειρῶν σου, βασιλεῦ, ῥύσεται ἡμᾶς· καὶ ἐὰν μὴ, γνωστὴ ἔστω σοι, βασιλεῦ, ὅτι τοῖς θεοῖς σου οὐ λατρεύομεν, καὶ τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ ἣ ἔστησας, οὐ προσκυνοῦμεν. Τότε ὁ Ναβουχοδονόσορ ἐπλήσθη θυμοῦ, καὶ ἡ ὄψις τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἠλλοιώθη ἐπὶ Σεδράχ, Μισάχ καὶ Ἀβδεναγῶ, καὶ εἶπεν ἐκκαῦσαι τὴν κάμινον ἑπταπλασίως, ἕως οὐ εἰς τέλος ἐκκαῇ· καὶ ἄνδρας ἰσχυροὺς ἰσχύϊ εἶπε πεδῆσαντας τὸν Σεδράχ, Μισάχ καὶ Ἀβδεναγῶ ἐμβαλεῖν εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην. Τότε οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι ἐπεδῆθησαν σὺ τοῖς σαραβάροις αὐτῶν καὶ τιάραις καὶ περικημίαι, τοῖς ἐνδύμασιν αὐτῶν, καὶ ἐβλήθησαν εἰς τὸ μέσον τῆς καμίνου τοῦ πυρὸς τῆς καιομένης, ἐπεὶ τὸ ῥῆμα τοῦ βασιλέως ὑπερίσχυσε· καὶ ἡ κάμιнос ἐξεκαύθη ἐκ περισσοῦ ἑπταπλασίως. Καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι, Σεδράχ, Μισάχ καὶ Ἀβδεναγῶ, ἔπεσον ἐν μέσῳ τῆς καμίνου τοῦ πυρὸς τῆς καιομένης πεπεδημένοι, καὶ περιεπάτουν ἐν μέσῳ τῆς φλογός, ὑμνοῦντες τὸν Θεὸν καὶ εὐλογοῦντες τὸν Κύριον. Καὶ συστὰς Ἀζαρίας προσηύχαστο οὕτως, καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πυρὸς εἶπεν·

«Εὐλογητὸς εἰ, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετόν, καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς αἰῶνας, ὅτι δίκαιος εἰ ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἐποίησας ἡμῖν· καὶ πάντα τὰ ἔργα σου ἀληθινά, καὶ εὐδοεῖαι αἱ ὁδοί σου, καὶ πᾶσαι αἱ κρίσεις σου ἀληθεῖς· καὶ κρίματα

ἀληθείας ἐποίησας κατὰ πάντα, ὃ ἐπήγαγες ἡμῖν καὶ ἐπὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν, τὴν τῶν Πατέρων ἡμῶν Ἱερουσαλήμ· ὅτι ἐν ἀληθείᾳ καὶ κρίσει ἐπήγαγες ταῦτα πάντα ἐφ' ἡμᾶς διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν· ὅτι ἡμάρτομεν καὶ ἠνομήσαμεν ἀποστῆναι ἀπὸ σοῦ, καὶ ἐξημάρτομεν ἐν πᾶσι, καὶ τῶν ἐντολῶν σου οὐκ ἠκούσαμεν, οὐδὲ συντηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν, ἵνα εὖ ἡμῖν γένηται. Καὶ πάντα ὅσα ἐπήγαγες ἡμῖν καὶ πάντα ὅσα ἐποίησας ἡμῖν, ἐν ἀληθινῇ κρίσει ἐποίησας· καὶ παρέδωκας ἡμᾶς εἰς χεῖρας ἐχθρῶν ἀνόμων, ἐχθίστων ἀποστατῶν, καὶ βασιλεῖ ἀδίκῳ καὶ πονηροτάτῳ παρὰ πᾶσαν τὴν γῆν. Καὶ νῦν οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἀνοῖξαι τὸ στόμα· αἰσχὺνη καὶ θνείδος ἐγενήθημεν τοῖς δούλοις σου καὶ τοῖς σεβομένοις σε. Μὴ δὴ παραδῶῃς ἡμᾶς εἰς τέλος διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον, καὶ μὴ διασκεδάσῃς τὴν διαθήκην σου, καὶ μὴ ἀποστήσῃς τὸ ἔλεός σου ἐφ' ἡμῶν, διὰ Ἀβραάμ τὸν ἡγαπημένον ὑπὸ σοῦ καὶ διὰ Ἰσαὰκ τὸν δοῦλόν σου καὶ Ἰσραὴλ τὸν ἅγιόν σου· οἷς ἐλάλησας πληθύναι τὸ σπέρμα αὐτῶν, ὡς τὰ ἄστρα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ ὡς τὴν ἄμμον τὴν παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης· ὅτι Δέσποτα, ἐσμικρύνθημεν παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἐσμέν ταπεινοὶ ἐν πάσῃ τῇ γῇ σήμερον διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν. Καὶ οὐκ ἔστιν ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ ἄρχων καὶ προφήτης καὶ ἡγούμενος· οὐδὲ δλοκαυτώσις, οὐδὲ θυσία, οὐδὲ προσφορά, οὐδὲ θυμίαμα, οὐ τόπος τοῦ καρπῶσαι ἐνώπιόν σου καὶ εὐρεῖν ἔλεος· ἀλλ' ἐν ψυχῇ συντετριμμένη, καὶ πνεύματι ταπεινώσεως προσδεχθείμεν· ὡς ἐν δλοκαυτώμασι κριῶν καὶ ταύρων καὶ ὡς ἐν μυριάσιν ἐρνῶν πιδόνων, οὕτω γενέσθω ἡ θυσία ἡμῶν ἐνώπιόν σου σήμερον, καὶ ἐκτελείσθω ὅπισθόν σου· ὅτι οὐκ ἔστιν αἰσχὺνη τοῖς πε-

ποιθόσιν ἐπὶ σέ. Καὶ νῦν ἐξακολουθοῦμέν σοι ἐν ὄλῃ καρδίᾳ, καὶ φοβοῦμεθά σε καὶ ζητοῦμεν τὸ πρόσωπόν σου· μὴ κατασχύνης ἡμᾶς, ἀλλὰ ποιήσον μεθ' ἡμῶν κατὰ τὴν ἐπιείκειάν σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου· ἐξελοῦ ἡμᾶς κατὰ τὰ θαυμάσιά σου, καὶ δὸς δόξαν τῷ ὀνόματί σου, Κύριε. Καὶ ἐντραπέισαν πάντες οἱ ἐνδεικνύμενοι τοῖς δούλοις σου κακὰ, καὶ κατασχυνθείσαν ἀπὸ πάσης δυναστείας, καὶ ἡ ἰσχὺς αὐτῶν συντριβείη· καὶ γνώτωσαν ὅτι σὺ εἶ Κύριος, Θεὸς μόνος καὶ ἑνδοξος ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην.»

Καὶ οὐ διέλιπον οἱ ἐμβαλόντες αὐτοὺς ὑπηρέται τοῦ βασιλέως, καίοντες τὴν κάμινον νάφθῃ καὶ πίσσῃ καὶ στυπείῳ καὶ κληματίδι. Καὶ διεχεῖτο ἡ φλόξ ἐπάνω τῆς καμίνου ἐπὶ πήχαις τεσσαράκονα ἐννέα· καὶ διώδευσε καὶ ἐνεπύρισεν οὗς εὔρε περὶ τὴν κάμινον τῶν Χαλδαίων. Ὁ δὲ Ἄγγελος Κυρίου συγκατέβη ἄμα τοῖς περὶ τὸν Ἀζαρίαν εἰς τὴν κάμινον, καὶ ἐξετίναξε τὴν φλόγα τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς καμίνου, καὶ ἐποίησε τὸ μέσον τῆς καμίνου ὡς πνεῦμα δρόσου διασπρίζον· καὶ οὐκ ἤψατο αὐτῶν τὸ καθόλου τὸ πῦρ, οὐδὲ ἐλύπησεν οὐδὲ παρηνώχλησεν αὐτοὺς. Τότε οἱ τρεῖς, ὡς ἐξ ἐνὸς στόματος, ὕμνουσαν καὶ εὐλόγουν καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεὸν ἐν τῇ καμίνῳ λέγοντες.

«Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, ὁ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας· καὶ εὐλογημένος τὸ ὄνομα τῆς δόξης σου τὸ ἅγιον, τὸ ὑπερύμνητον καὶ ὑπερυψούμενον εἰς τοὺς αἰῶνας. Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ Ναφ τῆς ἁγίας δόξης σου· ὁ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας. Εὐλογημένος εἶ ὁ βλέπων ἀβύσσους, ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβίμ, ὁ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας. Εὐλογημένος εἶ ὁ ἐπὶ θρόνου δόξης τῆς Βασι-